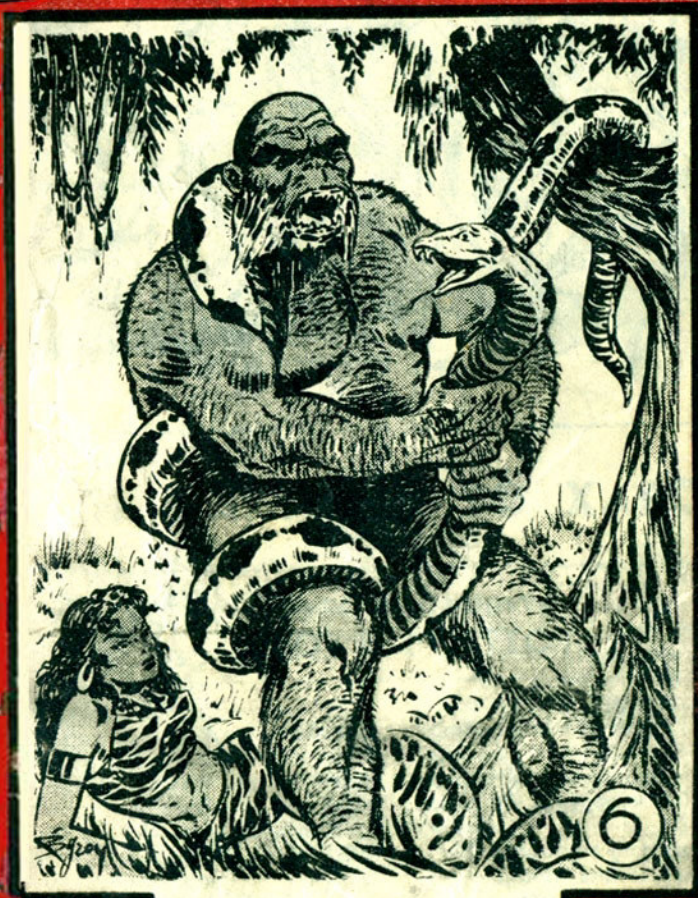

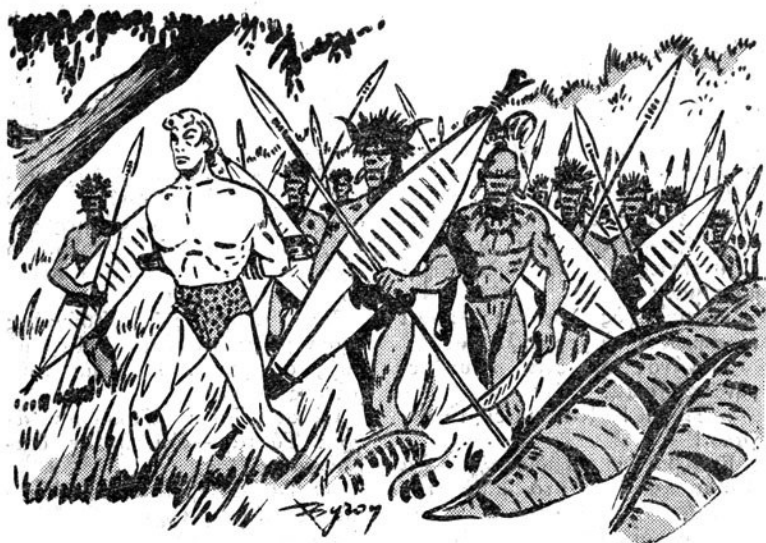
ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

**Η ΜΑΧΗ
ΜΕ ΤΟ ΧΑΡΟ**

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Η ΜΑΧΗ ΜΕ ΤΟ ΧΑΡΟ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Μεγάλο κακό !
Χαλασμός κό-
σμου γίνεται !

‘Ακούστε : ‘Αγριοι άλαλαγμοί
καννιβαλων σχίζουν τον άέρα.
Χιλιάδες τάμ-τάμ ήχουν δαμνο-
νισμένα. Κυττάξετε : Τò περή-
φανο βραχώδικο βουνό πολιορ-
κούμενο. ‘Αμέτρητοι μαύροι ίθα-
γενείς γύρω-γύρω !

‘Απομεινέρο !

Πάνω στην κορφή ό Γκαούρ,
ή Ταταμπού κι’ ό Ποκοπίκο.

‘Ο μελαγχός έλληνας γίγαντας

κι’ ή πανώρια
άγνή συντρόφισ-
σά του, σκύβουν
άπ’ τὰ θεόρατα
βράχια. Κυττά-

ζουν κάτω άνήσυχoi. Τρομαγ-
μένοι !

Δέν ξέρουν τίποτα. Δέν μπο-
ρουν νά εξηγήσουν τò κακό πού
γίνεται.

‘Ο Ποκοπίκο ρωτάει :

— Ξέρετε λοιπόν γιατί μαζε-
τήκανε γύρω άπ’ τò βουνό μας
όλοι αύτοί οι άραπάδες ;

Τ’ άποκρίνονται μ’ ένα στόμα :

— ‘Οχι. ‘Εσύ ;

‘Ο νάνος χαμογελάει :

— Ούτε κι’ ἐγώ. Τί σύμπιωση!

‘Ο Γκαούρ τὸν σπρώχνει :

— Ἐμπρός... Κατέβα κάτω. Ρώτησέ τους. Πρέπει νὰ μάθω τί τρέχει.

‘Ο Ποκοπίκο θυμώνει :

— Ἄμα γουστάρεις νὰ μάθεις, γκρεμοτσακίσου μονάχος. Τί στέλνεις ἐμένα. Τηλεγράφημα εἶμαι ;

‘Ο μελαψὸς γίγαντας κάνει νὰ σηκώσει τὴ χερουκλα του.

‘Ο νάνος τραβιέται. Γλυτώνει τὴν καρπαζιά.

— Μερσί! Νὰ μένει τὸ ρεγάλο!

Κατεβαίνει μὲ δισταγμὸ τὰ βράχια. Φτάνει στὰ μισὰ τοῦ βουνοῦ.

Τώρα οἱ ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ τῶν καννίβαλων καὶ τὰ τὰμ-τὰμ ἀκούγονται πιὸ δυνατά. ‘Ο Ποκοπίκο τὰ χρειάζεται. Σταματάει. Γυρίζει μπρὸς-πίσω. Φτάνει πάλι στὴν κορφή :

— Ξέρεις τίποτα Μαντράχαλε; Ἄν βιάζεσαι νὰ μάθεις, κατέβα μονάχος. Τοῦ λόγου μου θ’ ἀργοῦσα πολὺ. Εἶναι πάνω ἀπὸ πέντε χιλιάδες νοματαῖοι. Θέλω σαράντα μέρες νὰ τοὺς σφάξω!

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμοῦ ξεκινᾶνε. Ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν τὸ βραχώδες βουνό. ‘Ο νάνος τοὺς ἀκολουθεῖ βαρὺς. Στ’ ἀριστερὸ χέρι σφίγγει τὴ λαβὴ τῆς θρυλικῆς σκουριασμένης χατζάρας του. Τοὺς δίνει κουράγιο :

— Ἰσα τὸ λοιπὸν καὶ μὴ φοβόσαστε! Ἐγὼ εἰμ’ ἐδῶ!

Τέλος φθάνουν κάτω.

Ἀλίμονο! Τὰ μάτια τοὺς ἀντικρύζουν κατὶ ἀφάνταστα τρα-

γικό.

Ἀμέτρητοι ἐξαγριωμένοι καννίβαλοι σέρνουν δεμένον μπροστά τους ἓνα γιγαντόσωμο λευκὸ σκλάβο.

Εἶναι ὁ Ταρζάν. ‘Ο δοξασμένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας! ‘Ο ἄνθρωπος ποὺ στὶς φλέβες του τρέχει τὸ αἷμα τοῦ Γκαούρ. Τὸ ἡρώϊκό, τὸ ὑπέροχο, τὸ ἀθάνατο Ἑλληνικὸ αἷμα!

Ὅλες οἱ φυλὲς τῆς Ζούγκλας ἔχουν μαζευτεῖ ἐκεῖ. Μαζὶ μὲ τοὺς ἀρχηγούς. Μαζὶ μὲ τοὺς μάγους τους.

Οἱ καννίβαλοι ἀλαλάζουν ἄγρια. Τὰ τὰμ—τὰμ ἰχοῦν δαιμονισμένα!

‘Ο Ταρζάν βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Οἱ μαῦροι τὸν ἔχουν βασανίσει φριχτά.

Τὸ κεφάλι του ματωμένο. Τὸ κορμὶ του γεμάτο μελανὰ σημάδια.

‘Ο Ποκοπίκο συγκινεῖται :

— Ἀδερφέ μου, Μεγαλειότατε, μὲ τίς ὑγείες σου! Ὁχτακόσες ὀκάδες σ’ ἔχουνε κάνει!

‘Ο Ταρζάν βγάζει τὴν τρομαχτικὴ κραυγὴ του. Οἱ ἀλαλαγμοὶ καὶ τὰ τὰμ—τὰμ τῶν καννίβαλων, σταματᾶνε. Νεκρικὴ ἡσυχία γίνεται.

‘Ο Ἕλληνας γίγαντας ρωτάει ἄγρια. Κάθε λέξη του ἀντηχεῖ σὰν κεραυνός :

— Τί συμβαίνει; Γιατί δέσατε τὸν Ταρζάν; Γιατί τὸν σέρνετε σκλάβο σας;

Ἐνας μαῦρος Μάγος ξυγώνει. Τερατόμορφος. Ἀλλοίθωρος. Μιλάει στὸν Γκαούρ. Ὅμως τὰ μάτια του κυττάζουν τὸν Ποκοπίκο.

Ἐξηγεῖ :

— 'Ο Ταρζάν είναι άνίκανος "Αρχοντας. Δεν μπορεί νά μᾶς προστατέψει. Κάθε τόσο ἔρχονται στή χώρα μας λευκοὶ κακοῦργοι. Μᾶς φέρνουν συφορές. Μᾶς ἀφανίζουν. Ἀυτοὶ τέτοιοι λευκοὶ βρίσκονται τώρα στή Ζούγκλα μας. Πετᾶνε πάνω ἀπ' τὶς κορυφές τῶν δέντρων μ' ἓνα μεγάλο «Σιδερένιο Πουλὶ».

Μᾶς κυνηγᾶνε. Μᾶς σκοτώνουν μὲ μαῦρα καλάμια τοῦ βγάλουν φωτιές. Μᾶς ἀρπάζουν τὰ διαμάντια. Τὰ τομάρια τῶν θεριῶν ποὺ πιάνουμε στὶς παγίδες. Παίρνουν σκλάβες τὶς γυναῖκες μας ! 'Ο Ταρζάν δὲν μπορεί νά μᾶς σώσει. Γι' αὐτὸ τὸν πιάσαμε. Σὲ λίγο θ' ἀνάψουμε τὴ μεγάλη φωτιά. Θὰ τὸν κάψουμε ζωντανό. Θὰ κάνουμε ἐσένα "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας !

'Ο Ποκοπίκο παρεξηγεῖ τ' ἀλλοῖθωρα μάτια τοῦ Μάγου. 'Αποκρίνεται βαριά :

— Σὲ μερσι ἀγρίως ! 'Αποδέχομαι πάραυτα.

'Η πανώρια Ταταμποῦ ἔχει γίνεи θεριὸ ἀνήμερο. Κάνει νά χυθεῖ πάνω στὸν τερατόμορφο μαῦρο. Νὰ τὸν σπαράξει μὲ δόντια καὶ νύχια.

'Ο ἔλληνας γίγαντας τὴ συγκρατεῖ. Τὰ μάτια του σκοτεινιάζουν παραξένα. Τὸ πανώριο μελαψὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὺ ἄγρια χαρά.

'Η Ταταμποῦ τὸν βλέπει. Χαμογελάει ἱκανοποιημένη. Ξέρει καλὰ τὶ θὰ ἐπακολουθήσει : 'Ο ἀτρόμητος Γκαοῦρ θὰ χυθεῖ σὰν μανιασμένο λιοντάρι πάνω στοὺς καννίβαλους. Θὰ θυσιάσει καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμα. Θὰ σώσει τὸν Ταρζάν.

'Η Ταταμποῦ ξεφωνίζει :

— 'Ο Γκαοῦρ εἶναι κακοῦργος. Δεν πρέπει νά τὸν ἀφήσω νά σκοτώσει τὸν Ταρζάν.

— Οὐμως ὄχι ! 'Ο μελαψὸς γίγαντας κάνει κατὶ ἀπίστευτο. Κάτι τρομερό :

'Η βροντερὴ φωνή του σχίζει πάλι τὸν ἀέρα. Θέλει νά τὸν ἀκούσουν ὅλοι :

— Naί ! Δίκηο ἔχετε ! 'Ο Ταρζάν εἶναι ἓνας ἄχρηστος. 'Ενας τιποτένιος. 'Ενας ἀνίκανος "Αρχοντας ! 'Εγὼ πρέπει νά βασιλέψω στή Ζούγκλα ! Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι δυνατός, ἄξιος, ἀτρόμητος ! Σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὴ μεγάλη τιμὴ ποὺ μοῦ κάνετε ! Δέχομαι νά γίνω "Αρχοντάς σας !

Οἱ καννίβαλοι ἀλαλάζουν ἀπὸ

ἀπὸ χαρά. Χτυπᾶνε τὰ τὰμ—
τάμ. Χορεύουν σὰν τρελλοί.

Ἦ Ταταμποῦ ἔχει μαρμαρώ-
σει :

— Τρελλάθηκες Γκαοῦρ; Τ' εἶν'
αὐτὰ πού λές ; !

Ὁ Ποκοπίκο θυμῶναι :

— Γιατὶ βοῇ Μαντράχαλε; Για-
τὶ μοῦ χαλᾶς τῇ δουλειᾷ ; Ἀφοῦ
ἐμένα γουστάρουνε οἱ μάγκες !

Ταυτόχρονα τοῦ κλείνει πονη-
ρὰ τὸ μάτι :

— Φίνο τὸ κόλπο σου, ἀδερ-
φέ μου ! Μονάχα ἔτσι θὰ ξεγε-
λάσεις τοὺς καννιβαλαράδες !
Ἄλλοιῶς ὁ Γκαουράκος θὰ γί-
νει ψητὸς στὴ θράκα.

Ὁ μελαφὸς γίγαντας τοῦ δίνει
μιὰ γερὴ κλωτσιά.

— Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου
μαῦρο σκουλήκι ! Ἀφοῦ ὅλες οἱ
φυλές με θέλουν !... Ἐγὼ θὰ
γίνω Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας !

Ἦ Ταταμποῦ ψιθυρίζει πάλι :

— Τρελλάθηκες Γκαοῦρ ;

Ὁ θυρλικὸς Ἕλληνας γίγαντας
δὲν τῆς δίνει σημασία. Κάνει
δυσ—τρία βήματα. Σταματάει
μπροστὰ στὸν Ταρζάν.

Ἐκεῖνος τὸν ἱκετεύει :

— Λυτήσουμε, ἀδελφέ μου !
Σῶσε με ἀπ' τὰ χέρια τῶν καν-
νιβαλῶν !

Ὁ Γκαοῦρ τὸν κυττάζει με
ἄγριο μίσος. Μὲ περιφρόνηση.
Καγχάζει σαρκαστικά :

— Χά, χά, χά ! Γιατὶ νὰ σέ
σώσω κακοῦργε ; Ἐσὺ φταῖς
γὰ ὅλα ! Ἐπὶ τέλους ! Ἦρθε ἡ
ᾠρα νὰ καθαρίσει ἡ Ζούγκλα ἀ-
πὸ σένα ! Θὰ σέ κάψω ζωντα-
νὸ ! Ἐγὼ εἶμαι τώρα ὁ βασι-
λιάς !

Τὰ γαλάζια μάτια τοῦ Ἀρ-
χοντα τῆς Ζούγκλας βουρκώ-

νουν. Σὰν γαλήνια πέλαγα πού
τὰ δέρνει βροχή. Ψιθυρίζει πο-
νεμένα :

— Γιατί, ἀδελφέ μου Γκαοῦρ;
Γιατὶ μοῦ μιλᾷς ἔτσι ; Πῶς
βρέθηκε στὰ στήθεια σου τόσο
σκληρὴ καρδιά ;

Ὁ μελαφὸς γίγαντας ἔχει μα-
νιάσει. Σηκώνει τὸ τρομερὸ χέ-
ρι του. Χτυπάει μὲ λύσσα τὸν
δεμένο Ταρζάν.

Ὁ Ποκοπίκο ἐνθουσιάζεται.
Τραβάει τὴ σκουριασμένη χατζά-
ρα. Ξεφωνίζει :

— Ἀμάν, ἀδελφέ μου ! Στ' ἀ-
λήθεια θὰ τὸν φάει ὁ Γκαουρά-
κος ! Ἦ ᾠρα ἐπλησίασε πού θὰ
γίνω «ὕπασπιστάρα» !

Ὁ Γκαοῦρ συνεχίζει νὰ χτυ-
πάει τὸν Ταρζάν !

Ἦ πανώρια Ταταμποῦ προ-
σπαθεῖ νὰ τὸν συγκρατήσει. Τοῦ
βαστάει τὰ χέρια.

— Μὴ Γκαοῦρ ! Αὐτὸ εἶναι
ἐγκλημα ! Ὁ Ταρζάν εἶναι φί-
λος σου ! Εἶναι ἀδελφός σου !

Ὁ μελαφὸς γίγαντας ἔχει μα-
νιάσει. Τῇ σπρώχνει βάνανσα.

— Γκρεμοτσακίσου ! Ἀφῆσε
με νὰ τὸν σκοτώσω !

Ἦ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα δὲν
μπορεῖ πιά νὰ κρατηθεῖ. Χύνε-
ται στὸ σύντροφό της.

Μὲ τὰ νύχια ζητάει νὰ τοῦ
βγάλει τὰ μάτια :

— Κακοῦργε ! Δολοφόνε ! Ἄ-
νανδρε ! Τέτοιο φαρμακερὸ φίδι
εἶσαι λοιπόν; Κι' ἐγὼ σ' ἀγα-
ποῦσα !

Ὁ Γκαοῦρ μοιάζει μὲ λυσ-
σασμένο θεριό. Μὲ δυνατὴ σπρω-
ξιὰ τὴ σωριάζει κάτω. Ἀπ' ἓνα
κοντινὸ δέντρο κρέμμεται μακρὸ
χορτόσχοινο. Τὸ τραβάει μ' ἄ-

φάνταστη δομή. Τὸ σπάζει. Δένει μ' αὐτὸ τὴν πανώρια συντρόφισσά του. Οὐρλιάζει ἄγρια στὸν Ποκοπίκο :

— Μείνε κοντά της ! Ἄν τὴ λύσεις, θὰ σὲ πατήσω σὰν σκουλήκι !

Ὁ νάνος κάνει βαθιὰ ὑπὸ κλισίη :

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε !

Ὁ Γκαοὺρ γυρίζει τώρα. Φωνάζει στοὺς ἀμέτρητους καννίβαλους :

— Ἐμπρός ! Πάμε στὴ χαράδρα τοῦ Σατανά ! Ἐκεῖ θὰ τὸν κάψουμε !

Ταυτόχρονα δίνει ἄγριες κλωτσιὰς στὸν Ταρζάν :

— Περπάτα σκύλε ! Κανέννας δὲν σὲ γλυτώνει ἀπ' τὰ χέρια μου !

Ὅλοι μαζί ξεκινᾶνε. Οἱ καννίβαλοι ἀλαλάζουν πανηγυρικά. Σὰν νὰ ζητωκραυγάζουν τὸν καινούριο Ἀρχοντὰ τους.

Τὸ ἀτέλειωτο σκυλόλοῖ προχωρεῖ ἀργά. Τραβάει γιὰ τὴν τρομαχτικὴ χαράδρα τοῦ Σατανά.

Ὁ ἄμοιρος Ταρζάν δὲ βγάζει λέξη. Ἀκολουθεῖ τοὺς μανιασμένους δῆμιους. Σὲ λίγο φριχτὸς καὶ μαρτυρικός θάνατος τὸν περιμένει.

Ἡ Ταταμπού, δεμένη κάτω, ξεφωνίζει :

— Γκαοὺρ, Γκαοὺρ ! Μὴ κάνεις κακὸ στὸν ἀδελφό σου !

Τ' ὄνειρο τοῦ Ποκοπίκου εἶναι ἔνα: Νὰ γίνῃ ὁ Γκαοὺρ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Κι' αὐτὸς ὑπασπιστής του. « Ὑπασπιστὰρα » του ὅπως τὸ λέει.

Φωνάζει τώρα στὸ μελαψὸ γίγαντα :

— Ἔ, φρεσκομεγαλειότατε ! Ἀπὸ σήμερις θ' ἀρχίσει νὰ τρέχει ὁ μισθός ;

Κανέννας δὲν τὸν ἀκούει. Ἡ πομπὴ τῶν καννιβαλῶν ἔχει ξεμακρύνει.

Σὲ λίγο χάνεται πίσω ἀπ' τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια βλάστηση τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας.

Ἡ Ταταμπού κλαίει. Παρακαλᾷ τὸ νάνο :

— Λῦσε με, Ποκοπίκο μου ! Λῦσε με ! Πρέπει νὰ τρέξω. Νὰ σώσω τὸν Ταρζάν. Ὁ Γκαοὺρ τρελλάθηκε! Θὰ τὸν κάψει ζωντανό ! Ὁ Ποκοπίκο τὴν ἀγριοκυττάζει.

— Σκασμός ! Τὰ δάκρυα οὐδόλως μὲ συγκινοῦν ! Τυχάνω... σκληρὸς ἀνὴρ ! Ἀμέεε.

Ὁ Γκαοὺρ ἔχει γίνῃ ἀγνώριστος ! Δείχνει ἀφάνταστη κακία καὶ σαδισμό στὸν ἄμοιρο Ταρζάν.

Στὸ δρόμο τὸν βρίζει, τὸν χτυπάει, τὸν κλωτσοῦει.

— Κουνήσου σκύλε ! Πᾶρε τὰ πόδια σου !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μὲ δεμένα χέρια, ὑπομένει τὰ φριχτὰ βασανιστήρια. Λέξη δὲν βγάζει ἀπ' τὸ στόμα.

Τέλος ὁ μελαψὸς γίγαντας φέρνει τὸν Ταρζάν καὶ τοὺς καννιβαλους, σὲ μιὰ τρομαχτικὴ χαράδρα. Εἶναι ἡ χαράδρα τοῦ Σατανά.

Κατεβαίνουν ὅλοι κάτω. Εἶναι νύχτα. Τὸ σκοτάδι πυχτὸ σὰν λωιωμένο κατράμι. Τὸ φεγγάρι δὲν ἔχει ξυπνήσει ἀκόμα.

Οἱ ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ τῶν ἀρπαδῶν. Τὰ δαιμονισμένα τὰμ-τὰμ ! Οἱ κραυγὲς τῶν Φυλάρχων. Οἱ προσευχὲς τῶν ἰθαγενῶν Μάγων... Ὅλ' αὐτὰ κάνουν

Ὁ Ποκοπίκο τραβάει τὴ θρυλικὴ χατζάρα του. Κόβει ἓνα κομμάτι ἀπ' τὴν οὐρὰ τοῦ φιδιοῦ.

τὴ χαράδρα νὰ μοιάζει μὲ φοριχτὴ Κόλαση.

Κάπου, σ' ἓνα σημεῖο, βρίσκεται τ' ἀνοιγμα εὐρύχωρης σπηλιάς.

Ὁ Γκαοῦρ σπρώχνει βάνανσα τὸν Ταρζάν. Τὸν βάζει μέσα. Πλαῖ βρίσκεται ἓνας μεγάλος ξεριζωμένος βράχος. Διατάζει τοὺς καννίβαλους. Ἐκεῖνοι σπρώχνουν τὴν τεράστια πέτρα. Φράζουν τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι γερὰ φυλαχισμένος.

Ὁ μελαφὸς γίγαντας ἀναπνέει τώρα ἥσυχος. Τὸ αἶμοιο θῦμα του ἀπὸ πονθινὰ δὲν θὰ μπο-

ρέσει νὰ ξεφύγει. Διατάζει πάλι τοὺς ἀραπάδες.

— Θὰ μείνετε ὅλοι ἰδῶ. Νὰ προσέχετε τὴ σπηλιά. Ἐγὼ θὰ τρέξω στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Θ' ἀρπάξω τὴν πανώρια Τζέιν. Αὐτὴν θὰ κάνω συντροφισσά μου.

Ἀμέσως ξεκινάει. Σβέλτος ἀνεβαίνει τὴν τρομαχτικὴ χαράδρα. Κάνει νὰ τρέξει κατὰ τὴ δύση. Ὅμως γρήγορα ἀλλάζει γνώμη. Γυρίζει. Παίρνει κατεύθυνση ἀνατολική. Τραβάει γιὰ τὸ ψηλὸ βραχώδιο βουνό.

ΤΟ ΟΥΡΛΙΑΧΤΟ ΤΟΥ ΝΤΑΜΠΟΥΧ

Ξαναγυρίζουμε κοντὰ στὸν Ποκοπίκο. Κοντὰ σ' τὴ δεμένη Ταταμπού.

Ἀπ' τὴ στιγμή πού τοὺς ἀφήσαμε, ἔχουν περάσει πολλὲς ὥρες. Εἶναι νύχτα πιά.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα ἀκόμα παρακαλάει τὸ νάνο :

— Λῦσε με, Ποκοπίκο μου ! Πρέπει νὰ προλάβω. Ὁ Ταρζάν εἶναι ἀδελφός μας. Δὲν πρέπει νὰ πάθει κακό.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» ἀρχίζει νὰ κλονίζεται :

— Ἀδύνατον, Ταταμπούκα μου ! Δὲν ἄκουσες τὸν Μαντράχαλο τί μοῦπε ; Θὰ μὲ πατήσῃ καὶ θὰ μὲ λυώσει σάν... σκώληξ ! Ἀντιλαβοῦ ;

— Μὴ φοβάσαι. Δὲν θὰ τὸν ἀφήσω ἐγώ. Δὲν θὰ πάθεις κακό.

Ὁ Ποκοπίκο πείθεται :

— Ἔστω... Θὰ σὲ λύσω. κυρὰ Τέτοια μου ! Ἀλλὰ μ' ἓναν ὄρο : Θὰ μέ... παντρευτεῖς. Θὰ γίνεις « Ὑπασπιστάραινα » !

— Λύσε με και θά σέ παντρευτώ.

— Μπράβο ! 'Αλλά τίμια πράματα. 'Οχι νά σέ λύσω κι' ὅστε-
ραι νά δουλέψω... στράξ !

— 'Οχι, Ποκοπίκο μου. Θά σέ παντρευτώ.

'Ο νάνος παίρνει ὕψος. Γονατίζει ἱπποτικά. Μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι σφίγγει τὴ λαβὴ τῆς σκουριασμένης χατζάρας. Βάζει τὸ δεξιὸ πάνω στὴν καρδιά του.

'Αναστενάζει σὰν νά ξεφουσκώνει ἀσκή. 'Αρχίζει τὴν κομικοτραγικὴ του ἐξομολόγηση :

— 'Αξιέραςτος Ταταμπουνκία ! 'Η ζαχαρώδης καρδιά μου τοινεῖ. Τινεῖ λέγω, ὡσπερ ἡμίονος μὲ τὸ συμπάθειο, ὅστις κάτωθεν τῆς οὐρᾶς του εἰσιήλθεν ἀλογόμυξ ! Οὐαί, οὐαί εἰς τὰς ἀηδόνους τῆς ἑαρινῆς ἀνύξεως οὔτινες κελαηθεύουσιν ἐπὶ τοῖς κλάδεσι τοῖς δέντροις !... 'Η μελισταλακτώδης ἀγάπη μου..

'Αλίμονο ! Δέν προφταίνει νά τελειώσει. Ξαφνικά τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ταράζει τρομαχτικὸ οὐρλιαχτό.

— 'Οου ! 'Οου ! 'Οοοοοου !

'Ο νάνος τ' ἀναγνωρίζει !

— 'Αμάν, ἀδερφέ μου ! 'Ο «Μπαρμπαδαινόσσυρος» καταπλέει ! Κλάφτα Χαράλαμπε.

Τὸ πρόσωπο τῆς Ταταμπού φωτίζεται ἀπὸ χαρά. 'Ετοιμάζεται νά φωνάξει. Νά ζητήσει βοήθεια ἀπὸ τὸν τρομερὸ Νταμπούχ. Τὸν τρελλὸ γοριλάνθρωπο τῆς Ζούγκλας.

'Ο Ποκοπίκο ξέρει πὺς ἂν ἔρθει ὁ «Μπαρμπαδαινόσσυρος» ὅπως τὸν λέει, θ' ἀρπάξει τὴν Ταταμπού. Θά τρέξει νά τὴν φυλακίσει στὴν πρωτόγονη κα-

λύβα του. Πάνω στὰ κλαδιὰ τοῦ θεόρατου δέντρου.

'Αμέσως σκύβει στὴ δεμένη πανώρια 'Ελληνίδα. Πασχίζει μὲ τὰ χέρια του νά τῆς βουλώσει τὸ στόμα. 'Ομως γρήγορα καταλαβαίνει πὺς δὲν κάνει τίποτα.

'Η Ταταμπού θά τὰ καταφέρει νά βγάλει ἓνα ξεφωνητό. 'Ο τρελλὸς γοριλάνθρωπος θά τὴν ἀκούσει. Θά τρέξει νά τοὺς βρεῖ.

'Ο νάνος δὲν τὰ χάνει. 'Αρπάζει μιὰ πέτρα. Δίνει τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι τῆς μελαψῆς Κόρης.

'Η Ταταμπού ζαλίζεται. Μένει ἀναίσθητη.

'Ο Ποκοπίκο μουρμουρίζει :

— Βαρὺ χέρι πὺν τόχω ὁ ἄ-
τιμος ! Φτύ μου νά μὴν ἀβασκαθῶ !

'Η πανώρια 'Ελληνίδα δὲν θά μπορέσει νά φωνάξει τώρα. 'Ο Νταμπούχ δὲν θά ρθεῖ νά τὴν ἀρπάξει.

'Ομως τὸ ἀπαίσιο οὐρλιαχτὸ τοῦ τρελλοῦ γοριλάνθρωπου, ὅσο πάει κι' ἀκούγεται πιὸ δυνατά. 'Ο νάνος ἀναστενάζει :

— 'Αμάν, ἀδερφέ μου ! Πλώρη κατὰ πάνω μας ἔβαλε ὁ Μπαρμπαδαινόσσυρος !

Τὴν ἴδια στιγμή παράξενο σούρσιμο ἀκούγεται. Καὶ νά : Τὰ μεγάλα μάτια τοῦ Ποκοπίκο γουρλώνουν ἀπὸ φόβη. 'Ενα τεράστιο κόκκινο φίδι παρουσιάζεται μπροστά του. Αὐτὸ τὸ φίδι κυνηγáει ὁ φοβερὸς Νταμπούχ.

Τὸ ἀπαίσιο ἔρπετο κουλουρίζεται στὸ μελαψὸ κορμὶ τῆς ἀναίσθητης 'Ελληνίδας.

‘Ο νάνος μουρμουρίζει φιλοσοφικά:

— Καλὰ πὺν τὴ λιποθύμισα, ἀδερφέ μου. Ἐτσι θὰ πεθάνει.. ἐν ἄγνοιά της! Χωρὶς νὰ πάρη χαμπάρι.

Ταυτόχρονα τὸ βάζει στὰ πόδια.

Σὲ λίγο φτίνει κι’ ὁ τρελλὸς γοριλάνθρωπος. Φρίκη! Τὰ βαθουλωμένα μάτια του σκοτεινιάζουν. Ἀντικρύζει τὸ τεράστιο κόκκινο φίδι κουλουριασμένο στὸ κορμὶ τῆς ἀγαπημένης του Ταταμπού.

Στιγμὴ δὲν χάνει. Χύνεται πάνω του. Τ’ ἀρπάζει ἀπ’ τὸ λαιμό.

Τὸ ἀπαίσιο ἐρπετὸ ξαφνιαίνεται. Παρατάει τὴ μελαψὴ Κόρη. Κουλουριάζεται στὸ τεράστιο τριχωτὸ κορμὶ του. Τὸν σφίγγει μ’ ἀφάνταστη λύσσα.

‘Ο τρομερὸς γοριλάνθρωπος βογγάει σπαραχτικά. Γρήγορα νοιώθει πὼς βρίσκεται σὲ τραγικὴ θέση.

Στὸ μεταξὺ ἡ Ταταμπού συνέρχεται. Δεμένη, καθὼς εἶναι, ἀνασηκώνεται λίγο. Βλέπει τὸ κακὸ πὺν γίνεται. Θέλει, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ βοηθήσει τὸν Νταμπούχ. Ἀρχίζει νὰ φωνάζει. Νὰ ζητάει βοήθεια.

‘Ο Ποκοπίκο δὲν ἔχει προφτάσει νὰ ξεμακρύνει πολὺ. Ἀκούει τὰ ξεφωνητὰ της. Γυρίζει γρήγορα πίσω. Ἀντικρύζει κι’ αὐτὸς τὸ τραγικὸ σύμπλεγμα φιδιοῦ καὶ γοριλάνθρωπου. ‘Ο τρομερὸς Νταμπούχ σφίγγει τὸ λαιμὸ τοῦ ἀπαίσιου ἐρπετοῦ.

‘Ο νάνος σπάει κέφι:

— Κουράγιο, Μπαρμπαδινό-σαυρε! Ἄν δὲν τὸ πνίξεις, σ’ ἔ-

πνίξει!

‘Ο Ποκοπίκο κυττάζει τὴν τὸ κόκκινο στρογγυλὸ κορμὶ τοῦ τεράστιου φιδιοῦ. Σκαρώνει τ’ ἀπαραίτητο στιχάκι.

Τ’ ἀπαγγέλει μὲ στόμφο:

— *«Τέτοιο θέαμα δὲν εἶδα
σὲ κανὲ—κανένα μέρος,
νὰ παλεύει ἕνας γορίλας
μὲ... σαλάμι τοῦ ἀέρος!»*

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Ταταμπού τοῦ φωνάζει:

— Λῦσε με, Ποκοπίκο! Λῦσε με!

‘Ο τρομερὸς νάνος τὴν κυττάζει μὲ περιφρόνηση:

— Σκασιὸς, πλᾶσμα τρυφερῶ-
δες! Ἀπαξ καὶ πρόκειται περὶ
σύρραξη καὶ μακελειό, νὰ κάνεις
μόκο. Ἀντιλαβοῦ τὸ ὅποιον;

Ἀμέσως κάνει μεγαλόπρεπη
κίνηση. Τραβάει τὴ θρυλικὴ
σκουριασμένη χατζάρα του. Γυ-
ρίζει στὸν Νταμπούχ. ‘Ο ἄμοι-
ρος γοριλάνθρωπος παλεύει ἀκό-
μα μὲ τὸ τεράστιο φίδι. Ἡ θέ-
ση του πὺν τραγικὴ τώρα.

‘Ο Ποκοπίκο σκάει δεύτερο
στιχάκι:

— *«Μπάρμπα, κράτησε τὸ φίδι!
Μπάρμπα, κράτα το γερά.
Νὰ σηκώσω τὴ χατζάρα,
νὰ τοῦ σφάξω τὴν... οὐρά!»*

Ἐτσι καὶ γίνεται. Μὲ τ’ ἀρι-
στερὸ χέρι ἀρπάζει τὴν οὐρὰ τοῦ
ἀπαίσιου κόκκινου φιδιοῦ. Μὲ
τὸ δεξιὸ σηκώνει τὴν τρομερὴ
χατζάρα του. Τὴν κατεβάζει
μ’ ἀφάνταστη ὁρμή. Κόβει ἕνα
μικρὸ κομμάτι. Ξεφωνίζει πανη-
γυρικά:

— Πάρτε κόσμε, πάρτε! Ἐδῶ
τὸ καλὸ σαλάμι!

‘Ο Ποκοπίκο ἔχει πάρει φόρα. Ξανακάνει τὸ ἴδιο. Μὲ δεύτερο χτύπημα κόβει κι’ ἄλλο κομμάτι τῆς οὐράς. Τὸ πετάει κάτω. Τὸ βλέπει νὰ κουνιέται. Νὰ κουλουριάζεται. Ξεφωνίζει ἐνθουσιασμένος:

— ‘Ε, ρε πράμμα πού σαλεύει καὶ τὸ μουστερῇ γυρεύει!

Τὸ φοβερὸ ἔρπετό νοιώθει ἀφάνταστους πόνους. ‘Αγριεύει πότερο τώρα. Σφυρίζει δαιμονισμένα. Σφίγγει θανάσιμα τὸν Νταμπούχ.

‘Η πανώρια Ταταμπού, δεμένη κάτω, καθὼς εἶναι, φωνάζει στὸ νάνο:

— Βλάκα! Τί κάνεις ἐκεῖ. Σταμάτησε πιά!

‘Ο Ποκοπίκο σημασία δὲν τῆς δίνει. Συνεχίζει τὴ δουλειά του. ‘Ανεβοκατεβάζει τὴ χατζάρα;

— Χράπ! Χράπ! Χράπ!

Κόβει μικρά κομμάτια ἀπ’ τὴν οὐρά τοῦ φιδιοῦ. Στριγγλίζει:

— Βάλε μάλιστα! Βάλε!

‘Η ἑλληνίδα Κόρη ἐπιμένει:

— Βλάκα! Τί κάνεις ἐκεῖ;

‘Ο νάνος ἔχει τὴν ἀπάντηση στὰ χεῖλια:

— Δὲν γλέπεις; Τὸ σφάζω... μὲ δόσεις! Σιγὰ—σιγὰ θὰ φτάσω καὶ στὸ κεφάλι.

Τὸ τρομερὸ φίδι ἔχει μανιάσει τώρα.

Ταυτόχρονα βαρὺ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀντηχεῖ. Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνει ὁ Γκαούρ. Λαχανιασμένος! ‘Αλαφιασμένος.

‘Η ὑπέροχη Ταταμπού δὲν λογαριάζει τὴν τραγικὴ θέση της. Γίνεται πάλι ἔξω φρενῶν μὲ τὸν Γκαούρ. Τοῦ φωνάζει:

*Οἱ κακοῦργοι λευκοὶ ἀσπάζουν
δεμένη τὴν Ταταμπού. Τὴ φέρον
στὸ ἐλικόπτερό τους.*

— Κακοῦργε, τί ἔκανες μὲ τοὺς καννίβαλους; Κάψατε ζωντανὸ τὸν ἀπροστάτευτο Ταρζάν;

‘Ο μελαφρὸς Ἕλληνας γίγαντας δὲν προσέσει στὰ λόγια της. Τὰ μάτια του ἀντικρῶνουν μὲ φρίκη τὸ κακὸ πού γίνεται.

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος. Μαρμαρωμένος.

‘Ο Ποκοπίκο τὸν σπρώχνει μὲ τὸν ἀγκώνα του:

— Κάνε στὴν πάντα, βρέ!... ‘Αφοῦ γλέπεις πῶς... σφάζω!

‘Ο Γκαούρ μὲ μιὰ γερὴ κλωτοῖά τινάζει πέρα τὸ νάνο. ‘Αμέσως χύνεται νὰ βοηθήσει τὸν Νταμπούχ. Νὰ τὸν σώσει!

Ἄλλιμονο! Τὸ τεράστιο κόκκινο φίδι κουλουριάζεται τώρα καὶ στὸ κορμὶ τοῦ ἀτρόμητου παλιχαριοῦ. Μὲ λύσσα καὶ μανία σφίγγει καὶ τοὺς δυὸ γιγαντώσωμους ἄντρες!

Ὁ πόνος τῆς κομμένης οὐρᾶς τὸχει ἐξαργιώσει. Σφυρίζει δαιμονισμένα!

Ὁ Γκαοῦρ, ὁ Γοριλάνθρωπος καὶ τὸ μανιασμένο κρῦο φίδι, γίνονται ἐνὰ κουβάρι. Πέφτουν κάτω. Παλεύουν ἀπεγνωσμένα.

Ὁ τρομερὸς Ποκοπίκο τρίβει, πιὸ πέρα, τὰ πονεμένα πισινὰ τοῦ. Μουρμουρίζει :

— Κλωτσιά, ἀδερφέ μου ! Ἄ πορῶ πῶς δὲν... κλατάρισα !

ΤΟ «ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ»

Ἡ νύχτα δὲν εἶναι σκοτεινὴ πιά. Τὸ φεγγάρι βρίσκεται ψηλὰ στὸν οὐρανό. Τ' ἀσημένιο φῶς του πλημμυρίζει τὴν ἄγρια κοιμισμένη Ζούγκλα.

Ξαφνικὰ παράξενη βοή ἀκούγεται. Καὶ νά : Ἐνας μέγας σκοτεινὸς ὄγκος παρουσιάζεται στὸν ἀέρα.

Κυττάξτε : Εἶναι ἐλικόπτερο.

Μ' ἓνα δυνατὸ προβολέα ψάχνει κάτω. Ἡ φωτεινὴ δέσμη του πέφτει τυχαία στοὺς δυὸ γιγαντες ποὺ παλεύουν μὲ τὸ τρομερὸ φίδι.

Τὸ «Σιδερένιο Πουλὶ» χαμηλώνει. Μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητο. Τέλος ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει. Προσγειώνεται κάθετα. Λίγα μέτρα πιὸ πέρα. Οἱ ῥόδες του πατοῦν ἀνάλαφρα στὸ πλούσιο τροπικὸ γρᾶσιδι. Τὸ μουγγοῖτό του σταματάει.

Ἀμέσως μιὰ μικρὴ πόρτα ἀ-

νοίγει. Δυὸ λευκοὶ εὐρωπαῖοι πηδοῦν ἔξω. Ἀπαίσιες φυσιογνωμίες. Ἐγκληματικοὶ τύποι.

Κυττάζουν τὸν Γκαοῦρ καὶ τὸ Γοριλάνθρωπο ποὺ παλεύουν μὲ τὸ ἀπαίσιο ἐρπετό.

Στὴν ἀρχὴ κάνουν νὰ τοὺς βοηθήσουν. Ὅμως δὲν προφταίνουν.

Τὰ μάτια τοὺς πέφτουν τυχαίᾳ στὴ δεμένη Ταταμπού. Κυττάζουν μὲ θαυμασμό τὴν πανώρια μελαψὴ Ἑλληνίδα.

Ὁ ἓνας λέει στὸν ἄλλον :

— Τί δουλειὰ ἔχουμ' ἐμεῖς μ' αὐτοὺς τοὺς καννίβαλους. Τὸ φίδι σὲ λίγο θὰ τοὺς σιγουρίσει καλὰ. Ἄς πάρουμε τὴν ὁμορφὴ σκλάβα. Ἄς τὴ χαρίσουμε στὸ Μάξ Ἀρλαν, θὰ ἔχουμε νὰ κερδίσουμε πολλὰ.

Σκύβουν πάνω ἀπ' τὴν ἀτρόμητη Κόρη τῆς Ζούγκλας. Τὴ σηκώνουν ὁ ἓνας ἀπ' τὶς μασχάλες. Ὁ ἄλλος ἀπ' τὰ πόδια. Προχωροῦν. Τὴν φέρνουν στὸ ἐλικόπτερο. Μπαίνουν κι' αὐτοὶ μέσα.

Τὸ «Σιδερένιο Πουλὶ» ξαναρχίζει τὸ παράξενο μουγγοῖτό του. Ἐτοιμάζεται νὰ ξαναπετάξει.

Ὁ Γκαοῦρ κι' ὁ Νταμπούχ βλέπουν τὴν ἀπαγωγὴ ποὺ γίνεται. Οὐρλιάζουν τρομαχτικά. Πασχίζουν ἀπεγνωσμένα νὰ λευτερωθοῦν. Νὰ τρέξουν. Νὰ σώσουν τὴν πανώρια Κόρη.

Ἄλλιμονό ! Τὸ τεράστιο φίδι ἔχει ἀγκαλιάσει θανάσιμα τὰ κορμιά τους, τοὺς συγκρατεῖ.

Ὅμως ἡ φρίκη ποὺ νοιώθουν τοὺς δίνει ἀφάνταστη δύναμη καὶ κουράγιο.

Πρῶτος ὁ Γκαοῦρ καταφέρνει νὰ λευτερωθεῖ. Ξεφεύγει ἀπ' τὸ

θανάσιμο κύριο ἀγκάλιασμα τοῦ φιδιού.

Πετιέται ὀρθός ! Μ' ἓνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα βρίσκεται κοντὰ στὸ ἐλικόπτερο.

Τὸ «Σιδηρένιο Πουλὶ» μόλις ἔχει ἀρχίσει ν' ἀνυψώνεται.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ξαναπηδάει. Ἀρπάζεται ἀπ' ἓνα τροχὸ τοῦ. Οὐρλιάζει τρομαχτικά :

— Σταθεῖτε κακοῦργοι ! Ταταμπού ! Ταταμπούου !

Στὸ μεταῦ ὁ τρελλὸς γοριλάνθρωπος ἔχει πνίξει τὸ ἀπαίσιό φίδι. Εἶναι λευτερός κι' αὐτὸς τώρα.

Τρέχει μανιασμένος ν' ἀρπάξει τὸ «Σιδηρένιο Πουλὶ».

Ὅλ' αὐτὰ γίνονται μέσα σὲ λίγα λευτερόλεπτα.

Τὸ ἐλικόπτερο βρίσκεται τώρα σὲ πέντε μέτρα ὕψος. Ὅμως ἀπ' τὸν τροχὸ τοῦ κρέμεται κι' ὁ Γκαοῦρ.

Ὁ Νταμποῦχ δὲν χάνει καιρὸ. Μ' ἓνα πῆδημα ἀρπάζεται ἀπ' τὰ πόδια τοῦ ἑλλήνα γίγαντα.

Ἀλίμονο ! Ὁ γοριλάνθρωπος εἶναι ἀφάνταστα βαρὺς. Ὁ Γκαοῦρ δὲν μπορεῖ ν' ἀντέξει. Τὰ χέρια του ξεφεύγουν ἀπ' τὸν τροχὸ ποὺ κρατιέται. Γκρεμίζονται κι' οἱ δυὸ κάτω. Δὲν χτυποῦν. Τὸ ὕψος δὲν εἶναι μεγάλο.

Οἱ δυὸ ἀπαίσιοι λευκοὶ καγχαίζουν.

Τὸ ἐλικόπτερο ἀνεβαίνει λευτερο πιά στὸν οὐρανό. Προχωρεῖ κατὰ τὸ βορριά. Σὲ λίγο χάνεται πίσω ἀπ' τίς κορφές τῶν πανήγυλων ξοτικῶν δέντρων.

Ὁ Γκαοῦρ βρίσκεται σ' ἀπόγνωση. Ἀς μπορούσε νάχε κι' αὐτὸς φτερά ! Νὰ πετάξει ξωπύ-

σω τους. Νὰ σώσει τὴν ἀμοιρη Κόρη.

Ὅμως ὁ θυμὸς ἔχει θολώσει τὸ νοῦ του. Τὰ βάζει μὲ τὸ Νταμποῦχ.

— Χτήνος ! Γιατί κρεμιάστηκες ἀπ' τὰ πόδια μου ; Γιατί δὲν μ' ἄφησες νὰ πάω κι' ἐγὼ μαζί τους ;

Ὁ γοριλάνθρωπος εἶναι τρελλός. Ἀφορμὴ ζητάει νὰ ξεσπάσει τὴ μανία του. Τὰ βαθουλωμένα κόκκινα μάτια του σκοτεινιάζουν. Μουγγρίζει ἓνα «τρίλεξο» : (1)

— Νταμποῦχ. Σκοτώνει. Γκαοῦρ !

Ταυτόχρονα σηκώνει τὸ τεράστιο τριχωτὸ χέρι του, δίνει στὸ κεφάλι τοῦ μελαψοῦ γίγαντα τρομερὸ χτύπημα.

Ὅμως ὁ Γκαοῦρ εἶναι Ἑλληνας ! Δὲν δειλιάζει ποτέ. Στὶς φλέβες τοῦ τρέχει τὸ αἷμα τοῦ Ἀχιλλέα, τοῦ Λεωνίδα, τοῦ Μεγαλέξανδρου, τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, τοῦ Κολοκοτρώνη !

Ὁ γοριλάνθρωπος εἶναι δυνατὸς σὰν δέκα λιοντάρια μαζί. Ἡ τρέλλα τοῦ δίνει ἀκόμα πιὸ τρομαχτικὴ δύναμη.

Κάθε ἄλλος στὴ θέση τοῦ μελαψοῦ παλικαριοῦ θὰ τόβαζε στὰ πόδια. Θὰ ζητοῦσε στὴ φυγὴ τὴ σωτηρία του.

Ὅμως ὄχι. Ὁ ὑπέροχος κι' ἀτρόμητος Ἑλληνας δὲν ὑποχωρεῖ. Σὰν μανιασμένο θεριὸ χύνεται πάνω στὸν ὑπεράνθρωπο

(1) Ὁ Γοριλάνθρωπος Νταμποῦχ μιλάει παράξενα. Γιὰ κάθε τι ποὺ θέλει νὰ πει χρησιμοποιεῖ μονάχα τρεῖς λέξεις. Τὰ περὶφημα «Τρίλεξά» του.

Ἡ Τζέιν κυττάζει μ' ἀφάντα-
στο μῖσος τὸν Γκαοῦρ :

— Ἀνανδρε! Χτυπᾷς λοιπὸν
μιὰ δεμένη γυναῖκα ; !

Νταμπούχ.

Οἱ δυὸ γίγαντες πιάνονται
στὰ χέρια. Παλεύουν καὶ χτυ-
πιῶνται μὲ λύσσα.

Ἡ ὑπεροχή τοῦ γοριλάνθρω-
που γίνεται ἀμέσως φανερή.

Γρήγορα ὁ περήφανος Γκα-
οῦρ ἐρχεται σὲ δύσκολη θέση.
Σὲ τραγική!

Μὲ μονάχα τὰ χέρια του πῶς
νά κάνει καλὰ ἓνα τέτοιο παντο-
δύναμο θεριό. Ἐχει ἀνάγκη ἀ-
πὸ κάποια βοήθεια. Φωνάζει τὸ
νάνο. Θέλει νὰ τοῦ φέρει ἓνα
ρόπαλο:

— Ποκοπίκοοο! Ποκοπίκοοο!

Καριμιά ἀπόκριση. Ὁ «Δυσθεό-
ρατος Ἀντρακλας» ἔχει γίνει
ἀφαντος.

Ξαναφωνάζει. Τίποτα πάλι.

Τὴν ἴδια στιγμή γίνεται κατὶ
τρομερό. Ὁ τρελλὸς γορι-
λάνθρωπος καταφέρνει ν' ἀρπά-
ξει τὸν Γκαοῦρ ἀπὸ τὸ λαιμό.
Τὸν σφίγγει μὲ λύσσα. Ἡ ἀνά-
σα τοῦ μελαποῦ Ἑλληνα κόβε-
ται. Ἀθελα τὸ στόμα του ἀνοί-
γει. Ἡ γλῶσσα του πετιέται ἔξω!
Κι' ὅμως! Ἐνας Ἑλληνας δὲν
χάνεται ποτέ!

Οἱ τραγικὲς στιγμὲς πὺν περ-
ναίει, τοῦ δίνουν ἀφάνταστο κου-
ράγιο.

Καὶ νά: Ξαφνικά τὸ σκοτεινὸ
μυαλό του φωτίζεται.

Ὁ Νταμπούχ τὸν κρατάει μὲ
τὰ δυὸ χέρια ἀπ' τὸ λαιμό. Ἐτσι
τὰ χέρια τοῦ μελαποῦ παλικά-
ριοῦ εἶναι λεύτερα.

Ὁ Γκαοῦρ δὲν χάνει στιγμή.
Ἐνεργεῖ μὲ γρηγοράδα κεραυ-
νοῦ. (²) Σφίγγει μὲ λύσσα τὴ σι-
δερένια γροθιά του, Δίνει τρο-
μερὸ χτύπημα στὸ τριχωτὸ στο-
μάχι τοῦ γοριλάνθρωπου.

Ὁ Νταμπούχ κλονίζεται. Τὰ
τεράστια χέρια του ξεφεύγουν
ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ Ἑλληνα. Γέρ-
νει σάν θεόρατο δέντρο πού τὸ
χτύπησε ἀστροπελέκι. Σωριάζεται
βαρὺς κάτω. Μένει ἀναίσθητος.

Ὁ ἀτρόμητος Γκαοῦρ στέκει
ὀρθός. Ὅμως βρίσκεται σὲ κα-
κὰ γάλια. Γιά λίγες στιγμὲς πέρ-
νει βαθιὲς καὶ γρήγορες ἀνάσες.
Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του
λάμπουν παρᾶξενα.

(³) Γκαοῦρ στὴ γλῶσσαιτῶνιθα-
γενῶν τῆς Ζούγκλας θὰ πεῖ Κεραυ-
νός. Ταταμποῦ θὰ πεῖ Σίφονας.

Αὐτὴ τὴ φορὰ νοιώθει περι-
ράνεια γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Κα-
τάφερε νὰ νικήσει τὸ Νταμ-
πούχ! Τὸ πιὸ τρομαχτικὸ θεριὸ
τῆς ἀπέραντης ἀγρίας Ζούγκλας!
Ἀμέσως προχωρεῖ. Σπάζει ἀπ'
τὰ γύρω δέντρα μεγάλα φουν-
τωτὰ κλαδιά. Σκεπάζει μ' αὐτὰ
τὸ τεράστιο κορμὶ τοῦ ἀναισθη-
του γοριλάνθρωπου. Θέλει, μέ-
χρι πού νὰ συνέλθει, νὰ τὸν
κρύψει ἀπὸ τὰ μάτια τῶν πει-
νασιμένων θεριῶν.

Πρὶν φύγει ξαναζητάει τὸ χα-
μένο νάνο:

— Ποκοπίκοοο! Ποκοπίκοοοο!

Τίποτα πάλι. Ὁ τρομερὸς «Κυ-
νηγὸς ἀγρίων κονίγκλων» δὲν
βρίσκεται πουθενά. Λές κι' ἡ
γῆ ἀνοιξε καὶ τὸν κατάπιε!

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαν-
τας δὲν μπορεῖ νὰ περιμένει ἄλ-
λο. Ξεκινάει ἀμέσως. Φαίνεται
πὺς κάπου βιάζεται νὰ φτάσει.

Ἄς τὸν παρακολουθήσουμε
γιὰ λίγο.

Περπατᾷ πολὺ. Τέλος φτά-
νει στὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα δυὸ
μεγάλων βράχων. Μπαίνει μὲ
προσοχὴ μέσα. Προχωρεῖ ἀργά..

II ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΚΡΑΟΥΜΠΑ.

Ξαναγυρίζουμε στὴν τρομερὴ
χαράδρα τοῦ Σατανᾶ. Ἐκεῖ πού
βρίσκονται οἱ ἀμέτρητοι ἐπανα-
στατημένοι Καννίβαλοι.

Ἐχουν περάσει στὸ μεταξὺ
πολλές ὥρες. Τὸ ἀσημένιο σκο-
τάδι τῆς φεγγαρόλουσσης νύχ-
τας, ἀρჩίζει νὰ ξεθοριάζει. Τὸ
γλωμὸ φεγγαράκι χασμουριέται
νυσταγμένο στὸν οὐρανό. Σὲ λί-
γο θὰ κάνει βουτιά πίσω ἀπ' τὰ

μεγάλα μακρυνὰ βουνά.

Ἄν τόβλεπε ὁ Ποκοπίκο θὰ
μποροῦσε νὰ κάνει ποιητικὴ πα-
ρομοίωση. Ὁ ἄλλος: «Γιὰ τηρᾶτε
τὴ φεγγαράρα, ἀδερφέ μου! Τρα-
βάει ντουγγροῦ γιὰ τὴ δύση.
Σάν... γαϊδούρα, μὲ τὸ συμπά-
θειο, πού βιάζεται νὰ γυρίσει
στὸ παχνὶ της!»

Ὁ ἄμοιρος Ταρζάν βρίσκεται
φυλακισμένος. Ἐκεῖ πού τὸν ἔ-
κλεισε ὁ μανιασμένος Γκαοῦρ.

Ὁ τεράστιος βράχος κλείνει
ἀκόμα τ' ἀνοιγμα τῆς φοβερῆς
σπηλιάς.

Οἱ ἄγριοι ἀραπάδες ἔχουν ξα-
πλώσει γύρω Περιμένουν τὸ γυ-
ρισμὸ τοῦ μελαψοῦ γίγαντα. Εἴ-
ναι ἐνθουσιασμένοι πού δέχτηκε
νὰ γίνει ὁ Μεγάλος Ἀρχοντας
τῆς Ζούγκλας!

Καὶ νάτος: Φτάνει τρέχοντας
Μ' ἓνα γερὸ χορτόσχοινο τρα-
βάει δεμένη πίσω του τὴ Τζέϊν.
Τὴν πανώρια συντρόφισσα τοῦ
Ταρζάν. Μὲ τ' ἄλλο χέρι κρα-
τᾷ ὀλόχρυσο διαμαντοστολι-
σμένο στέμα. Εἶναι τὸ δοξασιμέ-
νο στέμα τοῦ λευκοῦ Ἀρχον-
τα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Γκαοῦρ φαίνεται βιαστι-
κός. Διατάζει τοὺς Καννίβα-
λους:

— Ἐμπρός! Τὶ περιμένετε; Ἀ-
νᾶψτε γρήγορα μιὰ μεγάλη φω-
τιά. Πολὺ μεγάλη! Οἱ φλόγες
τῆς θέλω νὰ τσουρουφλίσουνε τὰ
σύννεφα! Σ' αὐτὴ τὴ φωτιά θὰ
κάψω ζωντανὸ τὸν Ταρζάν. Τὸν
ἀνίκανον Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.
Ὑστερα θὰ παντρευτῶ τὴν ὁ-
μορφὴ συντρόφισσά του. Θὰ φο-
ρέσω τὸ χρυσὸ στέμμα. Θὰ γί-
νω ἐγὼ ὁ παντοδύναμος Ἀρ-

οντάς σας!

Οἱ ἀμέτρητοι μαῦροι ἰθαγενεῖς, ἀλαλάζουν ἀπὸ ἀγρία χαρά. Μαζεύουν ἀπὸ γύρω ξύλα.

Σὲ λίγο ἔχει φουντώσει τεράστια φωτιά.

Ἡ Τζέϊν κυττάζει μ' ἀφάνταστο μῖσος τὸν Γκαοῦρ:

— Ἀνανδρε! Δολοφόνε! Τέτοια κακοῦργα ψυχὴ λοιπὸν κρύβεις στὰ στήθια σου; Θὰ κάψεις ζωντανὸ τὸ φίλο σου; Τὸν ἀδελφὸ σου; Γιὰ νὰ τ' ἀρπάξεις τὸ θρόνο! Γιὰ νὰ τ' ἀρπάξεις τὴ συντροφισσά του! Τόσο πολὺ λοιπὸν ἀγαπᾷς τὴν πανώρια Ταταμπού σου! Χά, χά, χά! Κἀποτε εἶχα νοιώσει στὴν καρδιά μου ἀγάπη γιὰ σένα! Ὅμως τώρα σὲ μισῶ! Σὲ μισῶ ἀφάνταστα!

Ἡ πανώρια Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας παίρνει βαθιὰ ἀνάσα. Συνεχίζει:

— Μὰ ἔννοια σου! Δὲν θὰ χαρεῖς γιὰ πολὺ τὸ ματωμένο στέμμα πού θὰ φορέσεις στὸ τρελλὸ κεφάλι σου! Κάποια νύκτα πού θὰ κοιμᾷσαι, θὰ βρῶ τὴν εὐκαιρία: Τ' ἀστραφτερὸ μαχαίρι μου θὰ σὲ τιμωρήσει σκληρά.

Ὁ Γκαοῦρ ἀκούει τὰ λόγια τῆς. Νοιώθει θανάσιμη προσβολή. Ὁ θυμὸς ἔχει σαλέψει, φαίνεται, τὸ λογικὸ του. Σηκώνει μὲ λύσσα τὸ χέρι. Δίνει δυὸ τρομερὰ χτυπήματα στὸ πρόσωπο τῆς Τζέϊν.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ἀφρίζει ἀπ' τὸ κακό τῆς:

— Χτήνος! Τόσο ἀνανδρὸς εἶσαι λοιπὸν; Χτυπᾷς μιά δαμένη γυναῖκα; Αὐσε με, κακοῦργε! Αὐσε με νὰ σὲ ξεσχι-

σω! Νὰ σοῦ βγάλω τὰ μάτια μὲ τὰ νύχια μου!

Στὸ μετὰξὺ ὅλα εἶναι ἑτοιμα. Οἱ φλόγες τῆς τεράστιας φωτιάς φτάνουν στὸν οὐρανό.

Οἱ Καννίβαλοι ἀλαλάζουν ἄγρια. Τὰ τὰμ-τὰμ χτυποῦν δαιμονισμένα. Οἱ τερατόμορφοι ἰθαγενεῖς Μάγοι μουρμουρίζουν παράξενες προσευχές.

Κακό! Πανδαιμόνιο! Κόλαση σωστή!

Ὁ Γκαοῦρ διατάζει τώρα!

— Τροβήχτε τὸ μεγάλο βράχο! Βγάλτε ἀπ' τὴ σπηλιά τὸν ἀνάξιο Ταρζάν! Ρίχτε τον στὶς φλόγες! Κάψτε τὸν ζωντανό!

Ἀμέσως συμπληρώνει:

— Θέλω ν' ἀκούσω τὰ σπαραχτικὰ ξεφωνιτά του! Θέλω νὰ νοιώσω στὰ ρουθούνια μου τὴ μυρωδιά τῆς καμμένης σάρκας του! Μονάχα ἔτσι θὰ χαρεῖ ἡ ψυχὴ μου!

Πάνω ἀπὸ ἑκατὸ ἀραπάδες σπρώχνουν μαζὶ τὸν τεράστιο βράχο. Τὸν κυλᾷνε πέρα.

Τ' ἀνοιγμα εἶναι τώρα λεύτερο.

Δυὸ τρεῖς ἄγριοι φύλαρχοι χυμᾷνε στὸ βάθος τῆς σπηλιάς. Θὰ σύρουν ἔξω τὸν Ταρζάν. Θὰ τὸν πετάξουν στὶς λαίμαργες φλόγες!

Ὅμως παρᾶξενο! Ψάχνουν ὅλη, πέρα γιὰ πέρα, τὴ σπηλιά. Ὁ Ταρζάν δὲν βρίσκεται μέσα. Ἐκεῖ γίνοι ἀφαντος.

Ὁ Γκαοῦρ γίνεται ἔξω φρενῶν. Μπαίνει κι' αὐτὸς μέσα. Ψάχνει μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους. Τίποτα. Ὁ δοξαμένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει κάνει φτερά.

Ἄπο ποῦ ὁμως μπόρεσε νὰ ξεφύγει; Ὁ τεράστιος βράχος εἶχε κλείσει καλὰ ὁλόκληρο τ' ἄνοιγμά της.

Ὁ μελαφὸς γίγαντας οὐρλιάζει μὲ λύσσα:

— Κάποιο κρυφὸ πέρασμα θάχει ἡ σπηλιά!

Διώχει ἀμέσως τοὺς μαύρους φύλαρχους ποὺ βρίσκονται μέσα!

— Ἐξω ὅλοι! Θὰ ψάξω μόνος Θὰ τὸ βρῶ.

Οἱ ἀραπάδες ὑπακοῦνε πρόθυμα. Ἀποτραβιῶνται.

Ὁ Γκαοῦρ ψάχνει ὁλόκληρη τὴ σπηλιά: Κάτω, ἐπάνω, ἀριστερά, δεξιὰ, στὸ βάθος... Παντοῦ!

Οἱ Καννίβαλοι περιμένουν ἔξω μ' ἀγωνία.

Καὶ νά: Σὲ λίγο ὁ μελαφὸς γίγαντας παρουσιάζεται στ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς.

Ὅμως ἐκεῖ γίνεαι τώρα ἀγνωριστός! Ἡ ὄψη του χλωμή. Στὸ πρόσωπό του ζωγραφισμένος ὁ τρόμος. Ἡ φρίκη!

Γνέφει στοὺς ἀραπάδες νὰ ἡσυχάσουν. Τοὺς ἐξηγεῖ.

— Στὸ βάθος τῆς σπηλιάς κανένα κρυφὸ πέρασμα δὲν ὑπάρχει. Ὅμως καθὼς ἔφαχνα, ἀκούω μιὰ παράξενη φωνή:

«*Φῦγε Γκαοῦρ! Μὴ λερώνεις μὲ τὰ βρωμερὰ σου πόδια τὴν ἱερὴ σπηλιά μου! Ἐγὼ πῆρα ἀπ' ἐδῶ τὸν Ταρζάν. Θέλω αὐτὸς νὰ μείνει ὁ παντοτεινὸς Ἀρχοντίας τῆς Ζούγκλας! Ἀλλίμονο σὲ κείνον ποῦ θὰ τολμήσει νὰ τοῦ κάνει κακό. Φωτιά τ' οὐρανοῦ θὰ ρίξω νὰ τὸν κάψω! Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κράουμπα! Ὁ παντοδύναμος Θεὸς τῆς Ζούγκλας!*»

Ὁ Ἕλληνας γίγαντας χαμηλώνει τὸ κεφάλι. Ἡ φωνὴ του τρέμει:

— Αὐτὰ μοῦ εἶπε μέσα στὴ σπηλιά ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ!

Οἱ Καννίβαλοι νοιώθουν ἀφάνταστο τρόμο. Φρίκη!

Οἱ τερατόμορφοι Μάγοι τοὺς διατάζουν νὰ γονατίσουν. Νὰ προσευχηθοῦν στὸν παντοδύναμο Κράουμπα. Νὰ τοὺς λυπηθεῖ. Νὰ μὴ ρίξει στὰ κεφάλια τους τὴν τρομερὴ φωτιά τ' οὐρανοῦ!

Ὁ Γκαοῦρ γνέφει πάλι νὰ ἡσυχάσουν. Συνεχίζει φοβισμένα:

— Ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ μοῦ εἶπε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα: «*Ἡ χαράδρα αὐτὴ εἶναι Ταμπού. (3) Σὲ λίγο θὰ κάνω τρομερὸ σεισμό. Θ' ἀνοίξει ἡ γῆ νὰ σᾶς καταπιεῖ!*»

Οἱ Καννίβαλοι δὲν περιμένουν ν' ἀκούσουν περισσότερα. Σκορπίζουν σὰν μαῦρα ἀγριοκάτσια ποὺ τὰ κυνηγάει πεινασμένο λιοντάρι!

Ξεφωνίζουν μ' ἀφάνταστο τρόπο. Ἀνεβαίνουν σὰν τρελλοὶ τὴν καταραμένη χαράδρα. Τρέχουν νὰ σωθοῦν!

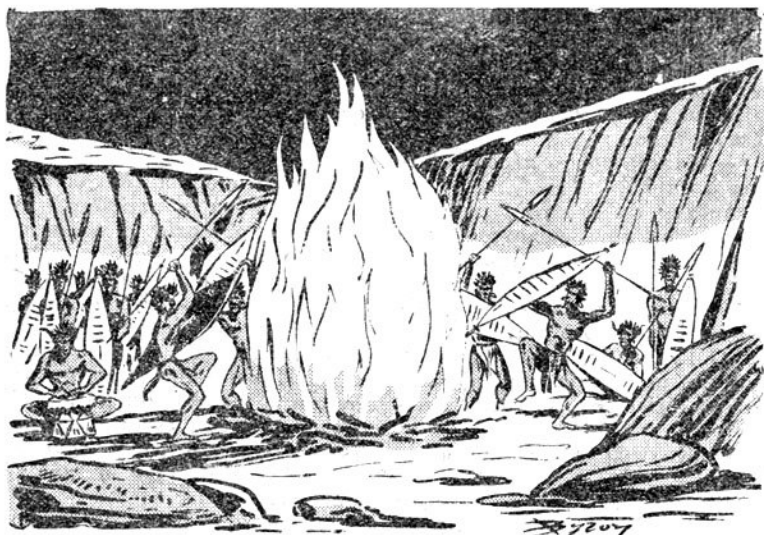
Σὲ λίγες στιγμὲς κανέναν τοὺς δὲν βρίσκεται ἐκεῖ. Μονάχα ὁ μελαφὸς γίγαντας. Μαζὶ μὲ τὴν δεμένη Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας!

Ἡ Τζέϊν κυττάζει μὲ μῖσος τὸν Γκαοῦρ:

— Λῦσε με λοιπόν, Κακοῦργε! Δὲν φοβάσαι τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ;

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας ὑπακούει. Λύνει μὲ βία τὸ γερό

(3) Τόπος ἱερός. Ἀπηγορευμένος.

Οι Καννίβαλοι ανάβουν τεράστια φωτιά. Σ' αὐτὴ θὰ κάψουν ζωντανὸ τὸν Ταρζάν. Στὸ μεταξύ χορεύουν κι' ἀλαλάζουν γύρω.

χορτόσχοινο. Τὴ λευτερώνει :

— Πᾶμε Τζέιν! Ἐχουμε ἀργήσει. Πρέπει νὰ προφτάσουμε!

Ἡ ξανθιά γυναίκα μὲ τὰ γατίσια μάτια, δὲν χάνει στιγμή. Σὰν μανιασμένη τίγρη χύνεται πάνω του. Μὲ νύχια καὶ δόντια ζητάει νὰ τὸν σπαράξει.

Ὁ Γκαούρ φαίνεται ἀφάνταστα κουρασμένος. Μὲ κόπο τῆς πιάνει τὰ χέρια. Τὴ συγκρατεῖ :

— Συχώρεσέ με Τζέιν! Σ' ἔκανα πολὺ νὰ ὑποφέρεις! Ὅμως πᾶμε τώρα. Πρέπει νὰ προφτάσουμε!

Ἡ λευκὴ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας δὲν ἀκούει τίποτα. Ὁ θυμὸς τῆς ἔχει σαλέψει τὸ λο-

γικό :

— Φύγε κακοῦργε! Μὴ μ' ἀγγίζεις δαλοφόνε! Ἀνὰδρε! Τιποτένιε! Ἄν ὁ Ταρζάν ζῇ, δύσκολα θὰ γλυτώσεις ἀπ' τὰ χέρια του!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας χάνει τὴν ὑπομονή. Βλέπει πὼς μὲ τὸ καλὸ δὲν γίνεται τίποτα.

Καὶ νά: Ἀρπάζει τὴ Τζέιν στὴν ἀγκαλιά του. Σεκινάει. Τρέχει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ

ΤΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ— ΦΑΝΤΑΣΜΑ!

Ξαναγυρίζουμε τώρα πίσω στὴν ἱστορία μας.

Οἱ δυὸ λευκοὶ μὲ τὸ ἐλικόπτε-
ρο, ἀρπάζουν, ὅπως εἶδαμε, τὴν
Ταταμπού Φεύγουν. Χάνονται
στό βάθος τ' οὐρανοῦ.

Ἄς τοὺς παρακολουθήσουμε.
Αὐτοὶ ἔχουν τοὺς δυνατοὺς ἐλι-
κες. Ἐμεῖς τ' ἀνάλαφρα φτερά
τῆς φαντασίας μας!

Τὸ «Σιδερένιο πουλὶ» δὲν πη-
γαίνει πολὺ μακριά. Προσγειώ-
νεται κοντὰ στὰ χαλάσματα μιᾶς
μεγάλης ξυλένιας καλύβας.

Εἶναι τὸ λημέρι τοῦ Μάξ Ἀρ-
λαν. Τοῦ πανώριου Ἀμερικανοῦ
τυχοδιώχτη.

Τὸ «Μεγάλο θεριὸ» ἔχει πο-
δοπατήσῃ τὴν καλύβα του πρὶν

ἀπὸ λίγες μέρες (4).

Οἱ μαῦροι σκλάβοι τὴν ξανα-
φτιάχνουν ἀπ' τὴν ἀρχή. Δου-
λεύουν καὶ τὶς νύχτες ἀκόμα.
Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ὁ Μάξ τοὺς ἐπιβλέπει. Δίνει
ὁδηγίες. Διαταγές.

Οἱ δυὸ ἀπαίσιοι λευκοὶ πη-
δοῦν ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερό τους.
Πλησιάζουν χαρούμενοι.

— Γεῖά σου, καλέ μας φίλε.
Ἀκόμα δουλεύεις;

Ὁ πάνωριος τυχοδιώχτης τοὺς
ὑποδέχεται ψυχρά. Μουρμουρί-
ζει:

(4) Βλέπε τεύχος ἀριθμ. 5 «ΤΟ
ΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ»

Ὁ Μάξ Ἀρλαν καὶ οἱ δυὸ ἀπαίσιοι λευκοὶ κακοῦργοι πιάνον-
ται στὰ χέρια. Χτυπιῶνται μὲ λύσσα.

— Πάλι κουβαληθήκατε: Δέν σᾶς ἐδίωξα τόσες φορές; Τί διάβολο ζητᾶτε ἀπὸ μένα; Σᾶς τὸ λέω γιὰ τελευταία φορά: Ξεκουμπιστεῖτε! Δέν πρόκειται νὰ κάνω δουλειὰ μαζί σας. Ἀπ' τὴ μέρα ποὺ πατήσατε τὸ ποδῶρι σας ἐδῶ, ἡ Ζουγκλα ἔχει ἀναστατωθεῖ. Προσέχτε: Τὰ ἐγκλήματα ποὺ κάνετε θὰ τὰ πληρώσετε ἀκριβὰ!

Οἱ δύο κακοῦργοι γελᾶνε ἀτάραχοι:

— Καλὰ Μάξι! Θὰ φύγουμε... Ὅμως ἂν ἤξερες τί κινῆγι σοῦ φέραμε, δέν θὰ μιλοῦσες ἔτσι...

Ὁ ἀμερικανὸς παρακολουθεῖ τοὺς μαύρους ποὺ ξαναστήνουν τὴν καλύβα. Μουρμουρίζει ἀδιάφορα:

— Τί ἄλλο... Κανένα τρυφερὸ ζαρκαδι.

Ἐκεῖνοι καγχάζουν:

— Χά, χά, χά! «Τρυφερό» ναι! Ἀλλὰ ὄχι «ζαρκαδι».

Ἔνας ἀπ' τοὺς δύο ἐξηγεῖ:

— Εἶναι μιὰ μελαψὴ νεράιδα! Τатаμποὺ τὴ λένε. Ἀκούσαμε ἓναν ἀγριάνθρωπο νὰ τὴ φωνάζει ἔτσι. Κρεμμάστηκε κι' ἀπ' τὴ ρόδα τοῦ ἐλικόπτερου... Λέγε λοιπόν: Τί μᾶς δίνεις νὰ σὶν χαρίσουμε, Εἶναι τὸ ὁμορφότερο λουλούδι τοῦ κόσμου.

Ὁ Μάξι Ἀρλαν ξαφνιαίνεται. Τὰ μάτια του πετοῦν ἀστραπές. Οὐρλιάζει:

— Σκυλιά! Ἀρπάξατε τὴ συντροφισσα τοῦ Γκαούρ; Δέν γλυτώνετε! Φριχτὸς θάνατος σᾶς περιμένει.

Ἀμέσως ρωτᾷ:

— Ποὺ εἶναι ἡ Τатаμπού;

Τοῦ δείχνουν τὸ ἐλικόπτερο.

— Ἐκεῖ τὴν ἔχουμε. Εἶναι

δεμένη γερά.

Ὁ πανώριος τυχοδιώκτης κάνει τώρα σὰν τρελλός.

— Θὰ τὴ λύσω! Πρέπει νὰ γυρίσει γρήγορα στὸν Γκαούρ. Ἀλῆμονο ἂν φτάσει ἐκεῖνος ἐδῶ!

Ἀμέσως ξεκινᾷ. Τρέχει γιὰ τὸ ἐλικόπτερο.

Οἱ δύο λευκοὶ προφταίνουν. Χύνονται πάνω του. Τὸν ἀρπάζουν. Τὸν συγκρατοῦν:

— Αὐτὴ λοιπόν εἶναι ἡ ξακουσμένη συντροφισσα τοῦ Γκαούρ; Δέν τὸ ξέραμε! Τώρα θὰ μᾶς πληρώσει ἀκριβὰ γιὰ νὰ τὴν πάρει πίσω.

Ὁ Μάξι Ἀρλαν ζητάει νὰ ξεφύγει ἀπ' τ' ἀγκάλιασμά τους. Τρομαχτικὴ πάλη ἀρχίζει.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες χτυποῦνται μὲ λύσσα. Ἐχουνε γίνει σωστὸ κουβάρι.

Ὁ πανώριος ἀμερικανὸς τοὺς δίνει τρομεροὺς γροθιές. Ὅμως αὐτοὶ εἶναι δύο.

Καὶ νά: Σὲ λίγο τὸν ρίχνουν κάτω. Ὁ ἓνας τοῦ δίνει γερὴ κλωτσιὰ στὸ κεφάλι. Τὸν ἀφήνει ἀναίσθητο.

Οἱ ἀραπάδες ποὺ φτιάχνουν τὴν παράγκα σταματᾶνε. Τρέχουν νὰ βοηθήσουν τὸν ἀφέντη τους.

Οἱ λευκοὶ κακοῦργοι βγάζουν τὰ πιστόλια. Μουγγρίζουν:

— Πίσω μαύρα γουρουνία!

Τραβᾶνε τὶς σκανδάλες. Δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν. Ταυτόχρονα δύο ἀπ' τοὺς σκλάβους σωριάζονται κάτω. Βογγᾶνε σπαραχτικά.

Οἱ ἄλλοι ἀραπάδες τρομάζουν. Τρέχουν σὰν τρελλοὶ νὰ σωθοῦν.

Οἱ δυὸ λευκοὶ γυρίζουν. Προχωροῦν γιὰ τὸ ἐλικόπτερό τους. Ὁ ἕνας μουρμουρίζει στὸν ἄλλον :

— Πρέπει νὰ πετάξουμε μακριά. Νὰ τὴν κρύψουμε σ' ἄλλο μέρος. Πολὺ σίγουρο... Ὁ Γκαοὺρ θὰ μῖς φέρει δόντια, ἀπὸ χίλιους ἐλέφαντες, γιὰ νὰ πάρει πίσω τὴν Ταταμπού του !

Ξαφνικά τὰ μάτια τους γουρλώνουν. Ὁ μεγάλος ἔλικας τοῦ «Σιδερένιου Πουλιού» ἀρχίζει νὰ γυρίζει. Κάνει δαιμονισμένο θόρυβο !

Οἱ κακοῦργοι τρέχουν σὰν τρελλοί. Κάνουν νὰ τὸ φτάσουν.

Δὲν προφταίνουν. Τὸ ἐλικόπτερο ἀφήνει ἀνάλαφρο τὴ γῆ. Ἀνεβαίνει ψηλά...

Σὲ λίγο μπαίνει σὲ λειτουργία κι' ὁ μικρὸς ἔλικας τῆς οὐράς του. Τὸ σκάφος προχωρεῖ κατὰ τὸ νοτιά.

Οἱ λευκοὶ τὸ κυττάζουν μὲ φρίκη. Μ' ἀπόγνωση. Χειρονόμουνε σὰν τρελλοί. Φωνάζουν ὅσο πιὸ δυνατὰ μποροῦν :

— Ταταμπούουουου ! Ταταμπούουου ! Γύρισε πίσω ! Κατέβα κάτω ! Θὰ σκοτωθεῖς !

Ξαναβγάζουν γρήγορα τὰ πιστόλια τους. Πυροβολοῦν. Τίποτα. Χαμένος κόπος.

Τὸ σκάφος προχωρεῖ ἄτρωτο. Σὲ λίγο χάνεται στὸ βάθος τοῦ φεγγαρόλουστου ὁρίζαντα. Πίσω ἀπ' τὴν ψηλὴ κορφὴ τῶν ξωτικῶν δέντρων.

Οἱ λευκοὶ ξαναγυρίζουν τώρα κοντὰ στὸν ἀναισθητο Μάξ Ἀρλαν. Βρέχουν τὸ κεφάλι του μὲ νερό. Γρήγορα τὸν συνεφέρνουν.

— Μάξ ! Τὸ ἐλικόπτερο ἔφυ-

ἔφυγε ! Ὁ Γκαοὺρ τρέχει ἀλαφιασμένος. Ἡ Τζέϊν ζητάει μὲ τὰ νύχια νὰ τοῦ βγάλει τὰ μάτια !

γε ! Πέταξε μονάχο του !

Ὁ πανώριος - τυχοδιώκτης ρωτάει χαμένα :

— Ποιὸς τὸ κίνησε; Ποιὸς ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανή του;

Ἡ Ταταμπού δὲν ἦταν δεμένη !

— Ναί. Πολὺ γερά. Καὶ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της.

Ὁ Μάξ Ἀρλαν πετιέται ὀρθός. Φαίνεται ἀνήσυχος. Φοβισμένος. Τοὺς συμβουλεύει :

— Ἀν ἀγαπᾶτε τὰ τομάρια σας, μὴ χάνετε στιγμή! Φευγάτε! Ἀλίμονό σας νὰ πέσετε στὰ χέρια τοῦ Γκαοὺρ. Ὁ μαῦρος Χάρος θὰ σᾶς δαγκώσει.

Οἱ κακοῦργοι τρέμουν ἀπ' τὸ

φρόβο τους:

— Πού νά πάμε; Πού νά κρυφτούμε;

— Στό μεγάλο Λιμάνι! Πάρτε τὸ πρῶτο κἀράβι. Γυρίστε στὶς πατρίδες σας!

Οἱ ἀπαίσιοι λευκοὶ εἶναι θρασυδεῖλοι. Ὅπως ὅλοι οἱ κοκοῦργοι.

Ὅσο εἶχαν στὰ χέρια τους τὸ ἐλκόπτερο, κἀναν τοὺς ἀτρόμητους. Σκότωναν τοὺς μαύρους. Ἀρπαζαν σκλάβες τὶς γυναῖκες τους. Κἀναν ἀτέλειωτα ἐγκλήματα. Τώρα πού δὲν τῶχουν, τρέμουν σὰν λαγοί.

Ἀκοῦνε χαμένοι τὰ λόγια τοῦ Μάξ. Λέξι δὲν βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα τους. Ξεκινᾶνε ἀμέσως. Προχωροῦν ἀργά. Φεύγουν...

Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς τοὺς ἀφήνει νὰ ξεμακρύνουν λίγο. Τραβάει τὸ πιστόλι του. Πυροβολεῖ στὸν ἄερα.

Ταυτόχρονα φωνάζει:

— Γρήγορα σκυλιά! Πάρτε τὰ πόδαριά σας!

Οἱ δειλοὶ κακοῦργοι ξαφνιαζόνται. Τρέχουν τρομαγμένοι. Χάνονται γρήγορα πίσω ἀπ' τὶς πυκνὲς φυλλωσιεὶς τῆς ἄγριας Ζούγκλας!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΕΞΗΓΕΙΤΑΙ

Ξαναγυρίζουμε πάλι στὴν τρομακτικὴ χαράδρα τοῦ Σατανά.

Θυμόσαστε; Ὁ Γκαοῦρ ἀρπάζει στὴν ἀγκυλιά του τὴ μανιασμένη Τζέϊν. Τρέχει ὅσο πὺλ γρήγορα μπορεῖ.

Εἶναι μέρα πιά.

Καὶ νά: Σὲ λίγο φτάνει πάλι κοντὰ στοὺς δυὸ μεγάλους βράχους. Στὸ ἀνοιγμά τους τὸν εἶδαμε νὰ μπαίνει κρυφά τὴ νύ-

χτα.

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας; ἀφήνει κάτω τὴ Τζέϊν.

Τὰ μάτια τῆς Ἀρχόντισσας τῆς Ζούγκλας ἀνοίγουν διάπλατα. Μπροστὰ τῆς ἀντικρύζει τὸν Ταρζάν!

Βρίσκεται ἐκεῖ. Ξαπλωμένος κάτω. Δεμένος χεροπόδαρα.

Ἡ Τζέϊν ἔχει μαριμαρώσει. Κυττάζει χαμένα.

Ὁ Γκαοῦρ χαμογελάει καλόκαρδα. Λύνει γρήγορα τὸν Ταρζάν.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας πετιέται ὀρθός. Ἀγκυλιάζει τὸ μελαψὸ γίγαντα. Τὸν φιλάει μ' ἀνείπωτη ἀγάπη.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου! Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ ξεπληρώσω τὸ καλὸ πού μοῦκανες!

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τᾶχει χάσει. Δὲν πιστεύει στὰ μάτια τῆς! Στ' αὐτιά τῆς!

Σὰν τρελλὴ πέφτει στὴν ἀγκυλιά τοῦ Ταρζάν. Τὸν φιλάει μὲ λαχτάρα:

— Ἀγαπημένε μου! Ζῆς λοιπόν;

Γυρίζει ἀμέσως στὸν Γκαοῦρ: — Ἐξήγησέ μου ἐσύ. Μὴ μ' ἀφήνεις ἐτσι. Θὰ τρελλαθῶ!

Ὁ Ἕλληνας γίγαντας φαίνεται βιαστικός. Ἀνήσυχος. Δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ χάσιμο. Ὅμως χασομεράει λίγο. Τοὺς λέει τὰ καθεκαστα:

Ἀκούστετα κι' ἐσεῖς:

Ὁ Γκαοῦρ καταλαβαίνει ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή πὺλ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλει μὲ τοὺς Καννίβαλους. Εἶναι ἀμέτρητοι. Ἐξαγριωμένοι! Θὰ μπορούσαν ἀμέσως νὰ σκοτώσουν τὸν Ταρζάν.

“Ίσως κι’ αὐτὸν τὸν ἴδιον.

‘Ο Γκαούρ καταστρώνει ἀμέσως ἓνα ξυπνο σχέδιο. Κάνει πὼς δέχεται νὰ γίνηι ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας. Συμφωνεῖ νὰ κάψουν ζωντανὸ τὸν Ταρζάν.

Γιὰ νὰ πετύχει ὁμως τὸ σχέδιό του, πρέπει νὰ κάνει τοὺς ἀραπάδες νὰ τὸν πιστέψουν. Ν’ ἀποκτήσουν ἐμπιστοσύνη σ’ αὐτόν.

Γι’ αὐτὸ δὲν λογαριάζει τίποτα. Χτυπάει καὶ δένει τὴν Ταταμπού πού θέλησε νὰ τὸν ἐμποδίσει.

Βρίκει ἀκόμα καὶ χτυπάει τὸν Ταρζάν.

Οἱ καννίβαλοι τὰ βλέπουν ὅλ’ αὐτά. Καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν τοὺς μένει τώρα. Πιστεύουν πὼς ὁ Γκαούρ εἶναι εἰλικρινὴς μαζί τους. Τὸν ἐμπιστεύονται.

‘Ο μελαψὸς γίγαντας τοὺς παρأسουρει στὴ χαράδρα τοῦ Σατανά. Ξέρει καλὰ τὴ σπηλιὰ πού βρίσκεται ἐκεῖ. Στὸ βάθος τῆς ἔχει κρυφὸ πέραςμα. Μιὰ ὑπόγεια σκοτεινὴ σήραγγα φτάνει μέχρι τὸ ἀνοιγμα τῶν δυὸ μεγάλων βράχων.

Γιὰ νὰ ἡσυχάσει τοὺς μαύρους, κλείνει τὸν Ταρζάν μέσα. Τοὺς λέει νὰ φράξουν τ’ ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς μετὸ μεγάλο βράχο.

Οἱ Καννίβαλοι εἶναι σίγουροι πιά: ‘Ο φυλακισμένος τους δὲν θὰ μπορέσει νὰ ξεφύγει.

‘Ο Γκαούρ φεύγει ἀμέσως. Πρέπει νὰ τρέξει νὰ λύσει τὴν Ταταμπού. Τὴν πανώρια κι’ ἀγνή συντροφισσα τῆς καρδιᾶς του.

‘Εκεῖ γίνονται ὅλα ὅσα εἶδα-

με κι’ ἀκούσαμε.

‘Ο μελαψὸς γίγαντας γυρίζει τώρα μετ’ σφιγμένη τὴν καρδιά. “Ερχεται στὰ δυὸ θεόρατα βράχια. “Απ’ τὸ ἀνοιγμὰ τους μπαίνει στὴν ὑπόγεια σκοτεινὴ σήραγγα. Φτάνει στὴ σπηλιὰ. Παίρνει τὸν Ταρζάν στὴν ἀγκυλιά του. Δεμένον ὅπως εἶναι, τὸν βγάζει ἔξω. Τοῦ ἐξηγεῖ τὰ κατέκαστα.

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας παρακαλεῖ τὸ σωτήρα του νὰ τὸν λύσει. ‘Ο Γκαούρ δὲν τοῦ κάνει τὴ χάρη. Ξέρει πὼς στὶς φλέβες τοῦ λευκοῦ γίγαντα κυλάει τώρα Ἑλληνικὸ αἷμα. Αὐτὸ τὸν ἔχει κάνει γενναῖο, ἀτρόμητο! “Αν λυθεῖ θὰ τρέξει μετὸ φονικὸ μαχαίρι του στὴ χαράδρα τοῦ Σατανά. Θὰ χυθεῖ νὰ σπαράξει τοὺς ἀμέτρητους Καννίβαλους. “Ετσι σίγουρα θὰ βρεῖ φρικτὸ θάνατο.

‘Ο Γκαούρ πρέπει νὰ τὸν προστατέψει. Νὰ μὴ τὸν ἀφίσει νὰ χαθεῖ.

Τὸν παρατάει λοιπὸν ἐκεῖ. Τρέχει τώρα στὴ σπηλιὰ τοῦ “Αρχοντα τῆς Ζούγκλας. “Αρπάζει τὴ Τζέιν. Τὴ φέρνει στὴν τρομαχτικὴ χαράδρα.

Θὰ μπορούσε βέβαια νὰ τῆς πεῖ τὴν ἀλήθεια. Νὰ τῆς ἐξηγήσει τὸ σχέδιό του.

“Ομως δὲν τὸ κάνει. Θέλει, ἢ “Αρχόντισσα τῆς Ζούγκλας νὰ παίξει φυσικὰ τὸ ρόλο τῆς. Τὴν ἀφήνει νὰ πιστεύει πὼς θὰ κάψει ζωντανὸ τὸν Ταρζάν. Πὼς θὰ τὴν κάνει μετ’ τὴν βία συντροφισσά του. Πρέπει οἱ Καννίβαλοι νὰ τὴ δοῦν ἐξαγριωμένη. Νὰ μὴν ὑποψιαστοῦν τίποτα. “Αλλοιῶς ὅλα θὰ πᾶνε χαμένα.

Τὸ «Σιδερένιο Πουλί» πέφτει
σ' ἓνα θεόρατο δέντρο τῆς
Ζούγκλας. Μπερδεύεται στὰ
τεράστια κλαδιά του.

Γι' αὐτὸ τὴ βρίζει καὶ τὴ χτυ-
πάει.

Τὰ παρακάτω τὰ ξέρουμε.

Ὁ Γκαούρ διατάζει τοὺς ἰθα-
γενεῖς ν' ἀνάψουν φωτιά. Νὰ
βγάλουν ἀπ' τὴ σπηλιὰ τὸν Ταρ-
ζάν. Νὰ τὸν κάψουν ζωντανό.

Ὁμως ὁ Ταρζάν, ὅπως ξέρου-
με, ἔχει γίνεи ἀφαντος.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας διώχνει
τοὺς φύλαρχους πού ψάχνουν
στὴ σπηλιὰ. Φοβάται μήπως ἀ-
νακαλύψουν τὸ κρυφὸ πέρασμα.
Κάνει τάχα πὼς θὰ ψάξει μο-
νάχος.

Ἔτσι, σὰν βγαίνει, τοὺς λέει

τὸ μεγάλο ψέμμα: Πὼς ἄκουσε
τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ Κράουμπα.
Πὼς θὰ ρίξει τὴ φωτιά τ' οὐρα-
νοῦ. Πὼς θὰ κάνει σεισμό. Καὶ
τόσα ἄλλα.

Οἱ Καννίβαλοι φυσικὰ τὸ βά-
ζουν στὰ πόδια νὰ σωθοῦν. Κα-
νένας τοὺς δὲν θὰ τολμήσει πιά
νὰ τὰ βάλει μετ' τὸν Ταρζάν. Ἀ-
φοῦ τὸν προστατεύει ὁ Κράουμ-
πα. Ὁ παντοδύναμος Θεὸς τῆς
Ζούγκλας.

Ἡ Τζέιν ἀκούει μετ' συγκίνη-
ση τίς ἐξηγήσεις πού δίνει ὁ
Γκαούρ. Τὰ σταχτοπράσινα γα-
τίσια μάτια τῆς ἔχουν βουρ-
κώσει.

Ἀγκαλιάζει τὸν πᾶνῳριο με-
λαψὸ γίγαντα. Τὸν φιλάει μ' ἀ-
γάπη στὸ μέτωπο:

— Σ' εὐχαριστῶ Γκαούρ! Νό-
μιζα πὼς εἶσαι μονάχα δυνατὸς
κι' ἀτρόμητος. Τώρα βλέπω πὼς
εἶσαι κι' ἀφάνταστα ἔξυπνος!
Ἐκεῖ πού δὲν μποροῦν νὰ κά-
νουν τίποτα τὰ μπράτσα σου,
βάσεις σ' ἐνέργεια τὸ νοῦ! Πό-
σο εὐνυχισμένη πρέπει νὰναι ἡ
μικρὴ καὶ φτωχιά σου Πατριδα!
Ὅταν ἔχει παιδιὰ σὰν καὶ σένα!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Ὁ Γκαούρ τοὺς μιλάει ἀκόμα
γιὰ τὸν Νταμπούχ. Τὸ κόκκινο
φίδι. Τὸ ἐλικοπτερο. Τὴν ἀρπα-
γὴ τῆς Ταταμπού. Τὴν ἐξαφά-
νιση τοῦ Ποκοπικό.

Κι' οἱ τρεῖς μαζί ξεκινοῦν ἀ-
μέσως. Τρέχουν ν' ἀνακαλύψουν
τοὺς λευκοὺς κακούργους. Νὰ
σώσουν τὴν πανῳρία Ταταμπού.

Ποῦ νὰ βρίσκωνται ὁμῶς;
Κανένας δὲν ξέρει. Κανένας δὲν

μπορεί νά φαντασιεῖ.

Καὶ νά : Ξαφνικά φτάνει στ' αὐτιά τους ἄγαρμπη γυναικεία φωνή. Τραγουδάει φάλτσα, γαρυριστά. Μελιστάλακτα :

— « Έμένα τὴν καρδοῦλα μου
ὁ πόνος τὴν παιδεύει !

Μὰ κάποιος « Αντρακλας »
[σκληρὸς
γελᾷ καὶ κοροϊδεύει !]

Εἶναι ἡ ἀπερίγραπτη μαμζὲλ Χουχού. Μαζί μὲ τὸ Μπέμπυ. Γυρίζουν στὴν ἀπέραντη Ζούγκλα. Ψάχνουν γιὰ τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Τζέιν.

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία γιὰ νὰ σκοτώνει τὴν ὥρα της τραγουδάει.

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ἀγκαλιάζει τὸν πατέρα του. Τὴ μητρὰ του. Τοὺς φιλάει μὲ λαχτάρα.

— Ζήτε φιλιόν ; Δὲν ἔχετε πάθει κακό ;

Ἀμέσως γυρίζει. Σφίγγει τὸ χέρι τοῦ ἑλληνα γίγαντα :

— Δὲν ξέρω Γκαούρ... Ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος πὼς ἐσὺ τοὺς ἔσωσες ! Σ' εὐχαριστῶ !

Ἡ Χουχού χαμογελαίει χαριτόβρυτα :

— Ἀλήθεια πὼς σὰς φάνηκε ἡ φωνούλα μου ; Καλὲ εἶδατε τὴν καταστροφὴν ποὺ εἶναι ; Τῆς κάνω . . . περμανάντ ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία δὲν προφτοίνει νὰ τελειώσει. Παράξενη βοή ἀκούγεται στὸν οὐρανό.

— Βββββ.. βββββββ..

Ὅλοι μαζί σηκώνουν τὰ κεφάλια. Ἀντικρύνουν τὸ ἐλκικό-

πτερο. Βρίσκεται ἀκόμα μακρυνά.

Ὅμως σὲ λίγες στιγμὲς φτάνει ἀπὸ πάνω τους.

Ὁ Γκαούρ νομίζει πὼς εἶναι οἱ δυὸ κακοῦργοι λευκοί. Αὐτοὶ ποὺχουν ἀρπάξει τὴν ἀγαπημένη συντρόφισσά του.

Σφίγγει μὲ λύσσα τὶς γροθιές. Τρίξει τὰ δόντια.

Βγάζει τὴν τρομαχτικὴ κραυγὴ του.

Τὸ « Σιδερένιο Πουλί » σταματάει. Δὲν βρίσκεται σὲ μεγάλο ὕψος. Λίγα μέτρα μονάχα πάνω ἀπ' τὶς κορυφές τῶν δέντρων.

Καὶ νά : Ψηλὰ ἀπ' τὸ αἰωρούμενο σκάφος ἀκούγεται μιὰ λεπτὴ στριγγιλιάρικη φωνούλα :

— Γειά σας... ἐρπετὰ ἀξιολύπητα !

Ἡ Χουχού ξεφωνίζει τρελλῶς ἀπὸ χαρά :

— Ὁ Ποκοπίκος καλέ ! Ὁ Ἀντρακλάς μου ὁ δυσθεόρατος !

Ἀκούστε τί εἶχε συμβεῖ :

Ὅταν οἱ λευκοὶ φέραν δεμένη τὴν Ταταμποῦ στὸ ἐλικόπτερο, ὁ νάνος πῆκε κι' αὐτὸς μέσα. Μικροσκοπικὸς καθὼς εἶναι καταφέρνει νὰ κρυφτεῖ πίσω ἀπ' τὸ κάθισμα τοῦ πιλότου. Ἀπὸ κεῖ ἀθέατος παρακολουθεῖ τὸ χειρισμὸ τῆς μηχανῆς.

Μαθαίνει πρόχειρα πὼς μπαίνει μπροστὰ τὸ ἐλικόπτερο. Πὼς ἀνεβαίνει. Πὼς χαμηλώνει.

Ἐτσι σὰν κατέβηκαν οἱ δυὸ λευκοὶ καὶ πιάστηκαν μὲ τὸν Μάξ Ἀρλαν, κίνησε τοὺς ἑλικεὺς καὶ πέταξαν.

Ἡ Ταταμποῦ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴ λύσει. Ὅμως τίποτα. Ὁ Ποκο-

πίκο ἀνένδοτος.

— Δὲν ἔχω διάθεση νὰ με πατήσῃ ὁ Μαντράχαλος ὥστερ σκόλης!

· Ὁ Γκαοῦρ, ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέϊν, ὁ Μπέϊμπυ κι' ἡ Χουχού, φωνάζουν στὸν τρομερὸ νάνο:

— Κατέβα, Ποκοπίκο! Κατέβα!

Τοὺς ἀποκρίνεται ἀπὸ ψηλά:

— Ἀδύνατον μάγκες! Μοῦχει χαλάσει τὸ τιμόνι. Πάντως μὴ στεναχωριόσαστε Μόλις σωθεῖ ἡ βενζίνα, θὰ πέσουμε!

Αὐτὸ καὶ γίνεται Ἡ βενζίνα σὲ λίγο τελειώνει. Ὁ μεγάλος ἑλικας ποὺ βρίσκεται πάνω ἀπ' τὸ σκάφος, παύει νὰ περιστρέφεται. Τὸ ἑλικόπτερο πέφτει.

Εὐτυχῶς χτυπάει πάνω σ' ἓνα θεόρατο δέντρο. Σκαλώνει στὰ τεράστια κλαδιά του. Σταματᾷ.

Ὁ Γκαοῦρ κι' ὁ Μπέϊμπυ σκαρφαλώνουν γρήγορα.

Μέσα στὸ σκάφος βρίσκουν δεμένην χειροπόδαρ τὴν Ταταμπού.

Ὁ μελαφὸς γίγαντας ἀρπάζει στὰ χέρια τὴν πανώρια συντροφισσά του. Ὁ Μπέϊμπυ, τὸν Ποκοπίκο. Τοὺς κατεβάζουν κάτω.

Ἡ Χουχού ἀγκαλιάζει τὸ νάνο. Τὸν ταράζει στὰ φιλιὰ:

— Μάτς, μούτς! Μάτς, μούτς!..

Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Ὁ Ποκοπίκο τὴ σπρώχνει:

— Κάνε κράτει μωρὴ Μαμζέλ! Πουντιασμένο μὲ πέρσες; Γιατὶ μοῦ ρίχνεις... βεντούζες!

Ἡ Ταταμπού μαθαίνει τὰ καθήκαστα.

Ἀγκαλιάζει κι' αὐτὴ τὸν Γκαοῦρ. Τὸν φιλάει μὲ περηφάνεια στὸ μέτωπο.

— Συγχώρεσέ με, ἀγαπημένε μου! Σὲ εἶχα παραξηγήσει. Νό-

μισα πὼς ἤθελες στ' ἀλήθεια νὰ κάνεις κακὸ στὸν Ταρζάν. Γιὰ νὰ γίνεις ἐστὶ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Τὸν ξαναφιλάει στὸ μέτωπο.

Ὁ Ποκοπίκο τὴ ρωτᾷ:

— Ἐ, κυρὰ Τέτοια. Κι' ἐμεῖς πουντιαμένοι εἴμαστε. Μπᾶς καὶ περισσεύει καμμιὰ... βεντούζουλα;!

· Ὅλοι μαζί τρέχουν τώρα γιὰ τὸ λημέρι τοῦ Μᾶξ Ἀρλαν. Ὁ νάνος εἶχε δεῖ τοὺς δυὸ λευκοὺς νὰ τὸν χτυπᾶνε. Νὰ τὸν ἀφήνουν ἀναίσθητο.

Ὅμως τὸν βλέπουν γερό. Χαρούμενο. Ἐπιβλέπει τοὺς μαύρους ποὺ ξαναστήνουν τὴν καλύβα του.

Ἐκεῖ μαθαίνουν πὼς οἱ ἀπαίσιτοι κακοῦργοι παράτησαν γιὰ πάντα τὴ Ζούγκλα. Φύγαν γιὰ τὸ μακρυνὸ μεγάλο λιμάνι.

· Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέϊν, ὁ Μπέϊμπυ κι' ἡ Χουχού, ξαναγυρίζουν τώρα στὴ σπηλιά τους.

Ὁ Γκαοῦρ παίρνει μαζί του τὴν Ταταμπού καὶ τὸν Ποκοπίκο. Τρέχουν στὶς γύρω φυλές. Μαζεύουν τοὺς ἰθαγενεῖς ποὺ ἔχουν αἰχμαλωτίσει τὸν Ταρζάν. Ποὺ ζητοῦσαν νὰ τὸν κάψουν ζωντανό.

Ὁ μελαφὸς γίγαντας τοὺς βγάζει λόγο:

— Ὁ θεὸς Κράουμπα θέλει νὰ μείνει παντοτεινὸς Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ὁ Ταρζάν! Γι' αὐτὸ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὴν κλειστὴ σπηλιά. Ὑστερὰ τὸν ἔστειλε καὶ γκρέμισε ἀπ' τὸν οὐρανὸ τὸ κακὸ «Σιδερένιο Πουλί.» Κυνήγησε κι' ἔδιωξε ἀπ' τὴ

Ζούγκλα τούς κακούργους λευκούς!

Οί Καννίβαλοι ένθουσιάζονται. Άλαλάζουν για τή σωτηρία τους. Δοξάζουν τὸ Θεὸ Κράουμπα ποῦ δωσε δύναμη στὸν Ταρζάν. Πού τὸν ἔκανε ἄξιο νὰ τούς προστατέψει!

“Ὀλοι μαζί ξεκινᾶνε τώρα. Ὁ Ποκοπίκο σηκώνει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα. Μπαίνει μπροστά στὴν παράταξη.

Φτάνουν ἔξω ἀπ’ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Οἱ ἰθαγενεῖς γονατίζουν. Δηλώνουν ὑποταγὴ κι’ ἀγάπη στὸν Ταρζάν.

Ὁ λευκὸς γίγαντας εἶναι τώρα εὐτυχημένος. Μὲ βουρκωμένα μάτια σφίγγει τὸ χέρι τοῦ μελαποῦ παλικαριοῦ:

— Σ’ εὐχαριστῶ Γκαούρ! Γιὰ νὰ μὲ σώσεις, ἔδωσες μάχη μὲ τὸ Χάρο! Τώρα βλέπω πὺς σου χρωστώ καὶ τὸ θρόνο μου!

Ὁ Ποκοπίκο διώχνει τώρα τοὺς Καννίβαλους.

— Τὸ λοιπὸν μάγκες, ἡ παράσταση πῆρε τέλος. Μπορεῖτε νὰ παγαίνετε.

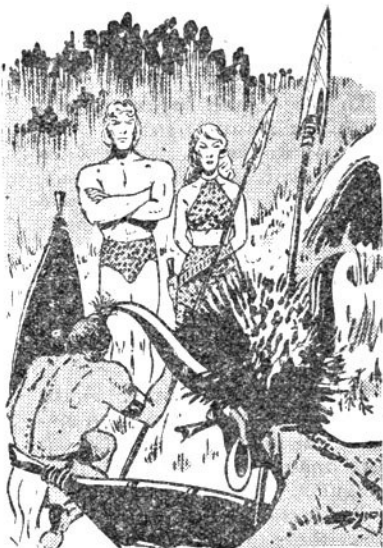
Οἱ ἀμέτρητοι ἄγριοι ἰθαγενεῖς δὲν δείχνουν διαθέση νὰ φύγουν. Ὁ νάνος τοὺς διατάζει:

— Δισυθεῖτε εἰπα!

Τοὺς χτυπᾶει μὲ τὴ χατζάρα του.

Τίποτα πάλι. Κανένας δὲν κουνιέται. Ὅμως τὸν ἀγριοκυττάζουν. Εἶναι ἑτοιμοὶ νὰ χυμῆξουν πάνω του. Νὰ τὸν κάνουν χίλια κομμάτια.

Ὁ Ποκοπίκο καταλαβαίνει

Οἱ Καννίβαλοι φωνάζουν γονατιστοὶ στὸν Ἀρχοντα τῆς

Ζούγκλας:

— Ἐσὺ Ταρζάν, εἶσαι ὁ Μεγάλος μας Ἀρχοντας!

τὸν κίνδυνο. Δίνει τόπο στὴν ὀργή:

— Πολὺ καλὰ, τὸ λοιπὸν. Ἀφοῦ δὲν διαλυόσατε ἐσεῖς,... διαλύομαι ἐγώ.

Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια!

Καθὼς τρέχει, μουρμουρίζει: — “Ὁχ, βρ’ ἀδερφέ! Βαρέθηκα πιά νά... σφάζω! Ξελιγώθηκα στὸ αἷμα! Πρέπει νὰ ζάνω καὶ λίγη ... διαίτα!

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπημένοι μου φίλοι κι’ εχθροί :

Τὸ τεῦχος πού κρατᾶτε στὰ χέρια σας εἶναι τὸ ἕκτο.

Ὅπως θυμώσαστε, στὸ ἕκτο τεῦχος εἶχα ὑποσχεθεῖ νὰ σᾶς ἀποκαλύψω τὴ σημασία ἔχει ὁ πενταψήφιος ἀριθμὸς πὺν βρίσκεται στὸ πάνω μέρος ἀριστερὰ τῆς σελίδας ἀριθμ. 4.

‘Ακούστε λοιπόν:

Εἶχα ἀποφασίσει κάθε μῆνα νὰ γίνεται στὰ Γραφεῖα μας μιὰ κλήρωση.

Πέντε ἀπ’ αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς θὰ κερδίζουν ἀπὸ μιὰ μεγάλη καὶ πολυτέλεστατη Ἑλληνικὴ σημαία, ἀξίας 200 χιλιάδων δραχμῶν.

Τὰ πέντε παιδιά πού θὰ κερδίζουν κάθε μῆνα τὶς σημαίες αὐτές, θὰ τὶς παραχωροῦσαν φυσικὰ στὶς ομάδες πού ἀνήκουν.

Τὸ μεγαλύτερο καὶ παλαιότερο ἐργοστάσιο σημαίων τοῦ κ. Γεωργίου, ὁδὸς Βύσσης, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχα ἔλθει σὲ συνεννόηση καὶ συμφωνία, εἰχε ἀναλάβει τὴν υποχρέωση νὰ παραδίδει στοὺς τυχεροὺς κάθε σημαία μὲ τρία μεγάλα χρυσὰ κεντημένα γράμματα: Φ. Ο. Γ. ἢ Φ. Ο. Τ.

Ἔτσι σὲ λίγους μῆνες μέσα, μὲ τὶς κληρώσεις αὐτές θ’ ἀποκτοῦσαν Ἑλληνικὲς σημαίες ὅλες οἱ ομάδες Γκαουρικῶν ἢ Ταρζανικῶν.

* * *

Ὅμως, ὅπως ἐξαιρετικὰ σὲμένα ἀπαγόρευαν νὰ μοιράσω βραβεῖα στὸν πατριωτικὸ μας διαγωνισμό, ἔτσι μοῦ ἀπαγο-

Σὰς Ὀμιρεῖ
Ὅκας Νίκας

ρεύουν νὰ δώσω καὶ τὶς σημαίες αὐτές.

Ποτὲ δὲν μπορούσα νὰ φαντασθῶ πὼς ἀφοῦ ἐπιτρέπουν σὲ ἄλλους νὰ κάνουν κληρώσεις μὲ ποδήλατα, ραδιόφωνα, μπάλλες κλπ. σ’ ἐμᾶς θ’ ἀπαγόρευαν νὰ μοιράσουμε στὰ παιδιά τὴν ἐνδοξὴ καὶ ἱερὴ Ἑλληνικὴ σημαία.

Εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ χωρέσει τὸ μυαλό μου!

Γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐτοιμάζω καὶ θὰ στείλω ἐπιστολὴ ἐκ μέρους ὅλων μας στὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα Παῦλο.

Εἶμαι βέβαιος πὼς ἂν τὸ γράμμα μας αὐτὸ φτάσει στὰ χέ-

ρια του Βασιλιά, τὰ πράγματα
ὅ' ἀλλάζουν.

* *

Ἡ ἡμέρα τῆς δίκης μου γιὰ
τὰ βραβεῖα πού ἐδήλωσα πὼς
θὰ δώσω στὸν μεγάλο πανελλή-
νιο Πατριωτικὸ διαγωνισμό μας,
δὲν ἔχει ὀριστεῖ ἀκόμα. Μόλις
λάβω τὴν κλήση θὰ τὴ δημοσι-
εῶσω ἀμέσως στὸ Περιοδικό μας.

Πολλὰ παιδιά μου γράφουν
πὼς θέλουν νὰ παρευρεθοῦν στὴ
δίκη μου. Ἄλλα νὰ ἔλθουν μάρ-
τυρες. Ἄλλα νὰ τοὺς ἐπιτρέψω
νὰ κάνουν ἐράνους μεταξύ τους
γιὰ νὰ ἐξαγοράσουν τὴ φυλάκιση
πού θὰ καταδικαστῶ. Γιὰ τὸ
φόβο μήπως μὲ κλείσουν στὴ
φυλακὴ καὶ πάψει νὰ βγαίνει ὁ
«Γκαουρ—Ταρζάν».

Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους. Ἄλλὰ
τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲν χρειά-
ζεται. Ὅσα παιδιά θέλουν νὰ
μὲ βοηθήσουν πραγματικά, ὡς
διαβάζουν κι' ὡς διαδίδουν τὸ
τεῦχος μας. Ὅλα τ' ἄλλα θὰ
τὰ κανονίσω ἐγώ.

Ἐνα σᾶς λέω μονάχα: Καὶ
στὴ φυλακὴ νὰ μὲ κλείσουνε, τὸ
Περιοδικό μας θὰ κυκλοφορεῖ
κανονικά κάθε Τρίτη. Ὅπως
καὶ τώρα. Ἐγὼ λάβει τὰ μέτρα
μου.

* *

Μεγάλο καὶ πανελλήνιο θρι-
αμβὸ εἶχαν οἱ ταυτότητες Γκα-
ουρικῶν (Φ.Ο.Γ.), Ταρζανικῶν (Φ.Ο.Τ.) καὶ Ποκοπικικῶν (Φ.Ο.Π.).

Ἐνα παιδί, σὲ γράμμα του,
μὲ ρωτᾷε γιατί τὸ Σ.Ε.Γ. καὶ
Σ.Ε.Τ. τὸ ἔκανα Φ.Ο.Γ. καὶ
Φ.Ο.Τ.

Τοῦ ἀπαντῶ: Γιατί οἱ ἀγα-

πημένοι μας ἐχθροὶ καὶ τὸ ζή-
τημα αὐτὸ θέλησαν νὰ ἐκμεταλ-
λευτοῦν.

Μὲ κατηγορήσαν πὼς φτιάχ-
νω «Συλλόγους» σὲ ὁλόκληρη
τὴν Ἑλλάδα, χωρὶς νὰ ἔχω ἁ-
δεῖα τοῦ... Πρωτοδικείου.

Ἔτσι, γιὰ νὰ μὴ μπλέξω καὶ
μ' ἄλλα Δικαστήρια, κατάρρησα
τοὺς «Συλλόγους» καὶ τοὺς ἔ-
κανα «Φιλικὰς Ὀμάδες». Αὐτὸ
ἐπιτρέπεται. Δὲν χρειάζεται... ἁ-
δεῖα τοῦ Πρωτοδικείου. Παίζου-
με μὲ τίς λέξεις δηλαδή.

Λοιπὸν: Ὅσες ὀμάδες Γκαου-
ρικῶν, Ταρζανικῶν καὶ Ποκο-
πικικῶν ἔχουν γίνει, νὰ μᾶς
στεῖλουν τὰ ὀνόματα καὶ τίς
διευθύνσεις τῶν μελῶν τους.
Θὰ λάβουν ἀμέσως τίς καλλιτεχ-
νικὰς ταυτότητές τους. Ὅσοι
μένουν στὴν Ἀθήνα, Πειραιᾷ
καὶ περίχωρα, ὡς περνοῦν νὰ
τίς παίρνουν οἱ ἴδιοι. Θὰ γλυ-
τώνω τὰ ταχυδρομικά.

Μερικοὶ ἀπὸ * * * σᾶς μου παρα-
πονοῦνται πὼς ἀργῶ νὰ τοὺς
ἀπαντήσω μὲ ἐπιστολὴ μου, ἢ
δὲν δημοσιεύω τὰ ὀνόματά τους
στὰ τεύχη.

Λυπηθεῖτε με, μωρὲ παιδιά!
Τί νὰ πρωτοκάνω; Εἰκοσιτέσ-
σερες ὄρες ἔχει μονάχα τὸ... εἰ-
κοσιτετράωρο. Εἶναι πολὺ λίγες
γιὰ τίς δουλειές καὶ τίς εὐθύ-
νες πού ἔχω φορτωθεῖ.

Πάντως ἓνα νὰ ξέρετε: Κανέ-
να γράμμα σας δὲν σχίζεται, οὔ-
τε πετιέται Ὅλα τὰ διαβάζω
καὶ τὰ φυλάω δὴν τὰ μάτια μου.

Εἶναι ὅμως πολλὰ, πού νὰ μὴ...
βασκαθοῦνε. Πῶς νὰ τὰ προ-
λάβω;

Θὰ ἀπαντήσω σὲ ὅλους μὲ τὴ

σειρά με ιδιόχειρο γράμμα μου.

Όσο γιά τή δημοσίευση τῶν ὀνομάτων στό Περιοδικό μας, αὐτό θά τὸ σκεφτῶ. Πρέπει νά βρεθεῖ τρόπος καί τὰ ὀνόματα νά δημοσιεύωνται, καί τὸ κείμενο νά μὴ μικραίνει. Ὅπως τὸ λέει κι' ἡ παροιμία: «Καί τὴν πῆττα σωστὴ καί τὸ σκύλο χορτάτο».

Ἡ ὅπως θά τὸλεγε ὁ Ποκοπικό: «Καί τὸ σκύλο σωστὸ καί τὴν πῆττα χορτάτη»!

Μεγάλη κίνηση γιά τίς καλλιτεχνικὲς κονκάρδες τοῦ Γκαούρ; ἢ τοῦ Ταρζάν ἢ τοῦ Ποκοπικό, ἀρχισε.

Οἱ Ταρζανικοὶ φαίνεται πὼς ἐνδιαφέρονται πὺλ πολὺ ἀπ' τοὺς

Γκαουρικαὺς γιά ν' ἀποκτήσουν τὸ μεταλλικὸ σῆμα μὲ τὸ κεφάλι τοῦ ἀγαπημένου τους Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Οἱ Γκαουρικοὶ δείχνουν κάποια ἀδιαφορία.

Μέχρι τὴ στιγμὴ, 346 Ταρζανικοὶ ἔχουν στείλει τίς τρεῖς χιλιάδες γιά τὴν ἀξία τῆς κονκάρδας. Γκαουρικοὶ ἔχουν στείλει μόνον 39. Οἱ Ποκοπικικοὶ 81. Περισσότεροι δηλαδὴ ἀπ' τοὺς Γκαουρικοὺς.

Κάθε ἐβδομάδα θά δημοσιεύω «Δελτίον Κινήσεως Κονκαρδῶν». Ἔτσι θά μποροῦμε νά βλέπουμε ποιοὶ ἀναγνώστες μας εἶναι περισσότεροι: Οἱ Γκαουρικοὶ ἢ οἱ Ταρζανικοὶ;

Ὅριστε τὸ πρῶτο δελτίο:

1^{ον} ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΚΟΝΚΑΡΔΩΝ

ΤΑΡΖΑΝΙΚΟΙ	Κονκάρδες	346	Δρχ.	1.038.000
ΠΟΚΟΠΙΚΙΚΟΙ	»	81	»	243.000
ΓΚΑΟΥΡΙΚΟΙ	»	39	»	117.000
Σύνολον Κονκάρδες		466	Δρχ.	1.398.000

Μὴ ξεχνᾶτε παιδιὰ τοὺς γραπτοὺς μάγιστρος ποὺ χρειάζομαι γιά τὸ Δικαστήριον.

Γράψτε μου δηλαδὴ τὶ ἰδέα ἔχετε γιά τὸ Περιοδικό μας καί γιά μένα ποὺ τὸ γράφω.

Στὸ προηγούμενο τεῦχος ἀρ. 5, θά βρεῖτε τίς σχετικὲς λεπτομέρειες.

Ἐπίσης θά μάθετε σήμερον καὶ ἐγὰ εὐχάριστο γέγονος: Σύντομα

θ' ἀρχίσει γὰ κυκλοφορεῖ, κάθε Παρασκευὴ, ἓνα καινούριο συναρπαστικὸ τεῦχος μας. Ἡ τιμὴ του θά εἶναι χίλιες μονάχα δραχμές.

Ἀλλὰ γι' αὐτὸ θά σᾶς μιλήσει παρα κάτω ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπικό.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιά τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας.

Ο Κος ΝΙΚΟΣ

Η ΣΤΗΛΑΡΑ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΥ

ΟΜΙΛΩ

ΕΓΩ, ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΑΦΕΝΤΙΑ ΜΟΥ

Ἀγαπητά μου Μικρόβια,

Ζήτω ὁ Ποκοπικάρος! Κάτω οἱ Γκαουροταρξανάδες!

Ἀπάνω τους καὶ τοὺς φάγαμε!

Γραφτεῖτε ὅλοι στὶς θρυλικὰς Φ.Ο.Π.

Καταταγεῖτε στὴν Ταξιαρχά-
ρα μου τῶν Ἱπποτῶν τῆς Σκου-
ριασμένης χατζάρας.

Ὅστις μὲ περιφρονήσει θὰ
σφαγεῖ δωρεάν.

Οἱ Γκαουρικοὶ κι' οἱ Ταρξα-
νικοὶ δὲν ἀξίζουνε φράγκο. Τὸ
πᾶν εἶμαι ἐγώ!

Λίαν προσεχῶς θὰ σπάσετε
πλάξ. Ἐκδίδω δική μου τευχά-
ρα. Θὰ σκάει μύτη στὰ περίπτε-
ρα κάθε Παρασκευή. Καὶ θὰ
τιμᾶται, ἄνευ παζάρια, δραχμὰς
μιά χιλιαρικόρα τὸ πᾶσα τεῦχος.

Ἀντιλαβοῦ μάγκες;

Ἐν τῇ τευχάρα ταύτῃ θὰ δια-
λαμβάνω τὰς θρυλικὰς περιπε-

τείας μου μετὰ τῆς μαριζέλ Χου-
χός, ἐν τῇ ἀπεράντῳ Ζουγκλίᾳ!

Ὅστις σκάει τὴ χιλιαρική κι'
ἀγοράζει τὴν τευχάρα μου, θὰ
ζήσῃ νὰ κάνει Πάσχα. Οἱ ἀπο-
δέλοιοι νὰ βάζουν στὴν πάντα
χαρτζηλίκι γιὰ τὴν κηδεία τους!

Ἡ ἐν λόγῳ ἀρχιτευχάρα θὰ
τιτλοφορεῖται «ΠΟΚΟΠΙΚΟ».

Πάρτε Κόσμε καὶ Κεσμάκη! Ἐκ
τοῦ πολὺ γέλοιου θὰ κοινομε-
σαστοῦν τὰ σαγόνια σας! Ἀμέεε!

Ἐπίσης μάγκες: Ὅσοι γου-
στάρετε κονκάρδα τσίφτικη κι'
ἀνδροπρεπῇ, σκάστε τρουνά φράγ-
κα. Θὰ σημαιοστολίσετε τὸ πέτο
σας μὲ τὴ φάτσα μου!

Ὅστις τὸ ὁποῖον δυστροπή-
σει καὶ ξέρω ἔγώ, θὰ ἀποθάνει
διαπρεπῶς!

Ἐτερον οὐδέν.

Γεῖά σας... ἔχνη ἐλάχιστα.

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΣ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ:

Διαβάστε τὸ ἐπόμενο τεῦχος ἀριθ. 7

"Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ,"

Γραμμένο ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΤΟ ΘΡΥΛΙΚΟ ΚΑΙ ΑΝΑΡΠΑΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

παρά τη λυσσώδη αντίδραση τῶν ἐχθρῶν του,

θὰ συνεχίσει νὰ ἐκδίδεται κάθε Τρίτη

ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΚΟΠΗ

μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Συγγραφέως του

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ (1)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΣΥΝΤΟΜΑ ΘΑ ΚΥ-
ΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΥΝΑΡΠΑ-
ΣΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ

“ΠΟΚΟΠΙΚΟ”

Γεμάτο ἀπὸ ξεκαρδιστικὲς περιπέτειες τοῦ φο-
βεροῦ καὶ τρομεροῦ Νάνου καὶ τῆς μελιστά-
λακτης Χουχούς.

ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Τιμὴ τεύχους Δραχ. 1.000 μόνον.

(1) Ὁ κ. Ροῦτσος ὑπολογίζει νὰ πεθάνει μετὰ 53 περίπου
χρόνια.

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

“Όλοι όσοι έχουν αποκτήσει Ταυτότητες

ΜΠΟΡΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ ΑΠΟ ΤΩΡΑ

ν' αγοράζουν όλα τα Τεύχη μας, (έκτος εκείνου που κυκλοφορεί κάθε εβδομάδα στα Περίπτερα).

ΠΡΟΣ ΔΡΧ. 1500 ΤΟ ΕΝΑ

**“Όσοι θέλετε ν' αποκτήσετε Κονκάρ-
δα του ΓΚΑΟΥΡ, του ΤΑΡΖΑΝ ή
του ΠΟΚΟΠΙΚΟ**

Πρέπει να στείλετε το ταχύτερον

Δραχμάς 3.000

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 5

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Αριθμ. τεύχους 6

Τιμή τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1951

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ :

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Για την σύνταξη και έκδοση : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Όδός Αγίου Μελετίου 93.

Για την εκτύπωση: **ΛΕΩΝ. Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** 'Αναξαγόρα 20

Προσωρινά Γραφεία :

Τυπογραφείο ΚΑΪΤΑΤΖΗ - 'Αναξαγόρα 20 - ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω απ' τη Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ : Για ένα χρόνο δρχ. 130.000.

Για το Έξωτερικό Δολλάρια 12.

Για όσους ανήκουν σε Όμάδες Γκαουρικών
ή Ταρζανικών, δραχ 84.500, ή Δολλάρια 8.

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΟΧΗ

- 1) Μονομαχία Γκαούρ - Ταρζάν
- 2) 'Ο Φτερωτός Βρυκόλακας
- 3) Τό Μαγικό Φίλτρο.
- 4) 'Ο Λάικος με τ' Κομπρες.
- 5) Τό Τέρας τών Τερμάτων
- 6) 'Η Μάχη με τὸ Χάρο.
- 7) 'Ο Στοιχειώμενος Βράχος.
- 8) 'Η Χώρα τών Νεκρῶν.
- 9) Τό 'Όριο τῆς Καταγίδας.
- 10) 'Η Φυλή τών Φαντασμάτων.
- 11) 'Ο Θεός τῆς Χρυσῆς Φωτιάς
- 12) 'Η Φωλιά τοῦ Σκορποῦ
- 13) 'Ο Σκελετός τοῦ 'Αράπη.
- 14) Τό Στοιχεῖο τῆς Φοικῆς
- 15) 'Η Ματωμένη Βροχή.
- 16) Τό Φάντασμα τῆς Στριγγίλας.
- 17) Γορίλλας με Φτερά.
- 18) Τό Φίδι τοῦ Μάγου
- 19) Τό Τέρας τῆς Αἰμνῆς.
- 20) 'Ο Χάρος τών Τρελλῶν.
- 21) Τό Θερεῖο τῆς Κατακατῆς.
- 22) Τό Μυστικὸ τοῦ Στοιχειοῦ
- 23) Οἱ Φωτιές τών Νεκρῶν.
- 24) Τά Βράχια τοῦ Τρόμου.
- 25) 'Ο Ριός τοῦ Κερανοῦ
- 26) 'Η 'Οχιά τοῦ Βρυκόλακα
- 27) Τά Ανωσασμένα Φίδια.
- 28) 'Ο Μάγος με τὰ Τέρατα.
- 29) 'Ο Κολασμένος Γίγαντας.
- 30) Στὴν Κοιλιά τοῦ Κροκόδειλου.
- 31) 'Ο Τρομερός Κτηνάνθρωπος.
- 32) 'Η Πράσινη Νεκροκεφαλὴ.
- 33) Τό Ταμποῦ τών Κακούργων
- 34) 'Η Σπηλιὰ με τὰ Φίδια.
- 35) Ἐπανόσταση τών Θεριῶν
- 36) Τά Φτερωτά Μαχαίρια.
- 37) 'Ο Γυάλινος Γίγαντας.
- 38) 'Ο Ἐξάκις τῆς Ζούγκλας.
- 39) Τά Πέτρινα Εἴδωλα.
- 40) 'Ο Δαίμων τῆς Μήτρας.
- 41) 'Η Παγίδα τοῦ Νεκροῦ.
- 42) 'Ο Ἀρχοντας τοῦ Τρόμου.
- 43) 'Ο Τερατόμορφος Μαχαράγας.
- 44) Τό Φίλτρο τῆς Κακίας.
- 45) 'Ο Βυλσομώμενος Σείτης
- 46) 'Ο Δῆμος τών Τερμάτων
- 47) Θανάσιμη Γιγαντομαχία.
- 48) Οἱ Πενασμένοι Ἀνθρωποφάγοι.
- 49) Τό Δόλωμα τοῦ Προδότη.
- 50) Τό Τάμ - Τάμ τοῦ Δαίμονα.
- 51) 'Η Σκιά τοῦ Κρεμασμένου
- 52) Τό Ἀγαλμα τοῦ Σατανᾶ.
- 53) Τό Μπροῦτζινο Τέρας.
- 54) 'Η Κίτρινη Νεροφίδα.
- 55) 'Η Μάσκα τοῦ Κανβαλου.
- 56) 'Ο Δολοφόνος τοῦ Βρυκόλακα
- 57) 'Ο Τρελλός Μονομάχος.
- 58) Τό Νησί τών Λεπρῶν.
- 59) Τό Χαριό τών Ἀρκαυανθρώπων.
- 60) 'Ο Γκορμὸς τοῦ Διαβόλου.
- 61) Στὰ Καζάνια τών Ἀγρίων.
- 62) 'Ο Θησαυρὸς τών Δολοφόνων.
- 63) 'Ο Πέτρινος Κροκόδειλος.
- 64) 'Ο Μανιασμένος Λυκάνθρωπος.
- 65) 'Ο Κυνηγὸς τών Κεφαλῶν
- 66) Τά Τέρατα τοῦ Βυθοῦ
- 67) 'Ο Ἱερὸς Ἐλέφαντας.
- 68) 'Ο Τρομερὸς Φαλανομάχος.
- 69) 'Η Φωλιά τοῦ Δεινόσαυρου
- 70) Στὶς Φλόγες τών Ἀμαρτωλῶν
- 71) 'Ο Χρυσὸς Καρχαρίας
- 72) Οἱ Δαίμονες τών Οὐρανῶν
- 73) 'Η Γιγαντοσύμη Ἀράχη.
- 74) Τά Τέρατα τοῦ Κάτω Κόσμου
- 75) 'Η Σκιά τοῦ Ὀλέθρου
- 76) Τό Τραγικὸ Μονοπάτι.
- 77) Τό Ἀστροπελεῖα τῆς Νύχτας.
- 78) Ζωντανοὶ στοὺς Τάρους.
- 79) Τό Βάραθρο τῆς Καταστροφῆς.
- 80) 'Ο Γίγας τών Φιδῶν
- 81) Αἰχμαλωτὸς στὰ Σύννεφα.
- 82) Τά Πηγάδι με τὰ Διαμάντια.
- 83) Τό βασιλεῖο τοῦ Σκότους.
- 84) Ἐπίθεση τών Φιδανθρώπων.
- 85) Τά Ζωντανὰ Πτώματα.
- 86) 'Ο Ἀγγελοῦ τῆς Συμφωρᾶς.
- 87) 'Ο Βράχος τοῦ Διαβόλου.
- 88) 'Ο Βασιλεὺς τών Κεραυνῶν.
- 89) Διὰ Πυρὸς καὶ Σιδήρου.
- 90) Τό Ἄνθος τοῦ Κακοῦ.
- 91) 'Ο Σίρουνας τοῦ Χαμοῦ.
- 92) 'Η Μάγισσα τῆς Φοικῆς.
- 93) 'Ο Θρόνος τῆς Ἀμαρτίας.
- 94) 'Ο Θεὸς τών Ἀνθρωποφάγων
- 95) Φωτιά στὴ Ζούγκλα.
- 96) Τά Ταμποῦ τών Δαιμόνων
- 97) 'Ο Κόκκινος Καταροκνίτης.
- 98) Σατανάδες με Φτερά.
- 99) 'Ο Καταχθόνιος Μαχαράγας.
- 100) 'Ο Χορὸς τών Βρυκόλακων.
- 101) Τό Νησί τῆς Ἀπομονᾶς.
- 102) Χαλάζι ἀπὸ Διαμάντια.
- 103) Τά Ἀνθρωποφάγο Δέντρο.
- 104) 'Ο Κυνηγὸς τών Λαθρεμπόρων.
- 105) 'Η Ἀρχόντισσα τοῦ Ἀδῆ.
- 106) 'Ο Κουρσάρης τών Ψυχῶν.
- 107) Τό Ἐγκλημα τοῦ Θεοῦ.
- 108) Τό Καμίνι τών Κολασμένων.
- 109) 'Ο Χορὸς τών Ἱφαιστειῶν.
- 110) Τό Πουλί τοῦ Ἀπειρου.
- 111) 'Ο Χαλασμός τοῦ Κόσμου.
- 112) 'Ο Θρίαμβος τοῦ Ταρζάν.
- 113) 'Ο Γκαούρ στὴν Ἑλλάδα.

ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΟΛΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Η ΜΕΛΙΣΤΑΛΑΚΤΗ ΜΑΡΖΕΛ ΧΟΥΧΟΥ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000